

Lord Ruster

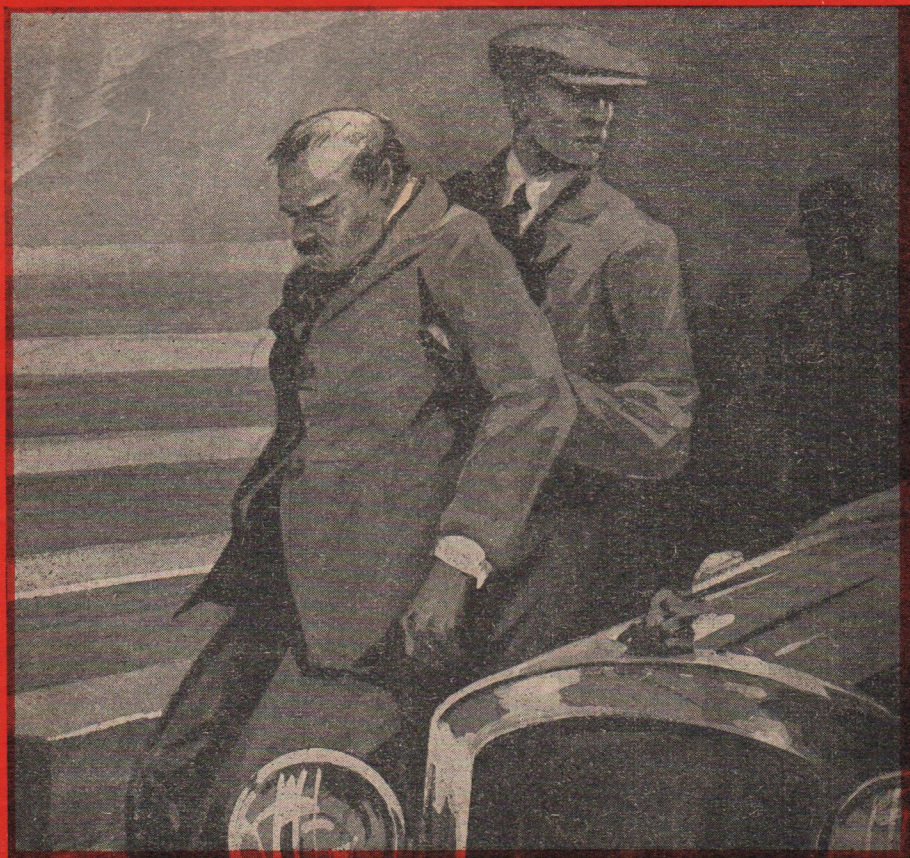
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GOUD EN BEWAPENING

N° 2735

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Goud en Bewapening

HOOFDSTUK I.

HOOFDINSPEKTEUR BAXTER KRIJGT EEN VERZOEK

Het was omstreeks half tien in de ochtend, toen in de bekende detektive-centrale, Scotland Yard, van Londen, een deur geopend werd in een van de grote vertrekken.

Er kwam een man binnen van bijna zes voet lengte, met een blonde, volle baard, een breed gezicht, blauwe ogen en met een bijna volkomen kaal hoofd, wat aan het licht kwam, toen hij zijn uniformpet afzette, om die aan een kapstok dicht bij de deur op te hangen.

Deze markante figuur was Phileas Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland

Yard. Hij bleef even bij de deur staan, met zijn dikke witte handen op zijn rug en keek naar een oude, magere man met een vogelkop en een zware bril op zijn neus, die in een hoek van het kantoor achter een eenvoudig bureau zat en daar bezig was met het sorteren van brieven.

Het was de sekretaris van Baxter, Marholm, een man die al jaren in dienst van Scotland Yard was en die door zijn superieur meer gevreesd dan bemind werd wegens zijn dikwijls wel wat erg scherpe spot, die hij verborg achter een schijnbaar onnozel uiterlijk.

Baxter bleef zijn sekretaris een ogenblik aankijken en zei :

— Goede morgen, Marholm. Nog nieuws ?

— Niets bijzonders, Chef.

— Wat is er also ?

— Het is weinig belangrijk, Chef. Een paar nachtelijke aanrandingen, een ernstig auto ongeluk, waarbij vier personen om het leven zijn gekomen, negen zelfmoorden, 24 inbraken, natuurlijk over heel Londen verdeeld, twee gevechten in de haven, waarbij evenzoveel vechtersbazen sneuvelden en de gewone diefstallen, oplichtingen, zakkenrollerijen en zo verder.

— Geen grote zaken dus ?

— Nee, mijnheer Baxter.

De hoofdinspekteur nam zijn handen van de rug, wreef ze over elkaar en ging opgewekt achter zijn reusachtig schrijfbureau zitten.

Een deuntje neuriënd, trok hij een la van zijn bureau open, nam er een kistje sigaren uit, opende dit en haalde er met zijn dikke vingers een geweldig grote sigaar uit. Hij knipte zijn aansteker aan, leunde achterover in zijn leren bureaustoel, blies een dikke rookwolk naar het plafond en zei :

— De rapporten, Marholm.

De sekretaris nam een stapel getypte vellen van zijn bureau, stond op en legde de rapporten voor zijn Chef neer.

Deze greep een blauw potlood en begon te lezen, nog altijd neuriënd en blijkbaar in een utterst zonnige stemming. Nu en dan maakte hij een aantekening op de rand van het rapport. Het ene rapport volgde op het andere en twee uren later was hij er doorheen.

Hij sloeg de handen in elkaar, stak een verse sigaar op, stond op en kulerde naar een van de grote ramen, om een tijdje naar het verkeer op het Embankment te kijken. Toen draaide hij zich naar zijn sekretaris om en vroeg zonder veel belangstelling :

— Nog iets bijzonders bij de brieven ?

— Ook niet veel zaaks, mijnheer Baxter. Een schrijven van de Bond van Politiepersoneel, waarin op loonsverho-

ging wordt aangedrongen. Verder zijn er een twaalfstal brieven met inlichtingen over diefstallen en inbraken, een ongetekende dreigbrief...

— Een dreigbrief ? Aan mij persoonlijk ? riep Baxter met gefronste wenkbrauwen uit.

— Niet direkt aan u persoonlijk, mijnheer Baxter, ofschoon u er wel min of meer bij betrokken bent. Iets van een idloot, die belooft, dat hij, vóór er een maand verlopen is, Scotland Yard in de lucht zal hebben laten vliegen.

— En dat zeg je zo rustig, Marholm ? riep Baxter uit.

— Dan zijn er verder nog brieven van sollicitanten en tenslotte heb ik er hier net een opengemaakt, die misschien nog belangrijker is.

— Lees maar eens voor, zei Baxter onverschillig.

— De brief is afkomstig van Dumbell en Co. Hij begon te lezen :

Mijnheren,

Met het oog op het bezoek van een buitenlandse Missie, bestaande uit een vertegenwoordiger van het Ministerie van Oorlog, met zijn sekretaris, een agent van het Ministerie van Financiën en een deskundige op het gebied van vuurwapens, die de rang van Kolonel in het leger bekleedt van het betreffende land, welks naam voorlopig geheim moet blijven, hebben wij de eer u het volgende te verzoeken.

De genoemde buitenlandse heren komen hier om een contract met ons af te sluiten voor de levering van een miljoen geweren.

Een vierde gedeelte van de koop-prijs zal de missie direkt voldoen en daarvan de helft per cheque op de Engelse Bank, de andere helft in dollars.

De bewuste heren zijn dus in bezit van een bijzonder groot bedrag aan contanten en ik verzoek u, met het oog op het grote belang van deze zaak, enige detektives te belasten met de onopvallende bescherming van

deze heren.

Het zou voor de naam van ons land erg onplezierig zijn, wanneer een deel van dat geld gestolen werd en met deze mogelijkheid moeten wij, helaas, wel rekening houden in de huidige tijdsomstandigheden.

Niet twijfelend aan uw bereidwilligheid, om aan ons billijk verzoek te voldoen en bereid u eventueel nader in te lichten, tekenen wij,

Met verschuldigde hoogachting,

DUMBELL & Co.

— Wat zullen wij doen, mijnheer Baxter ? vroeg hij toen.

— Wat wij doen zullen ? Wij zijn natuurlijk wel verplicht, aan dat verzoek te voldoen. Maar ik vind die Dumbells brutaal. Zij bezorgen mij weer last en eigenlijk moesten zij zelf maar eens voor een goede bewaking zorgen. En, voor de duivel, waarom kopen die buitenlanders hun geweren niet in hun eigen land ?

— Het is de vraag of ze daar gemaakt worden, mijnheer Baxter, antwoordde Marholm.

— Denk je, dat het om een groot bedrag gaat ?

— Zonder twijfel, mijnheer Baxter. Als wij eens aannemen, dat de heren twee pond per geweer betalen, wat toch zeker niet te veel is, dan kost hun die bestelling twee miljoen pond sterling. Een kwart daarvan betalen zij vooruit, dat is 500.000 pond en daarvan moet weer de helft in goud worden voldaan, de andere helft per cheque.

— Zij lijken waarachtig wel gek, bromde Baxter nijdig en toch wist hij zelf niet goed, waar dit gebrek aan verstand ergens in zat, om zich te willen voorzien van het voortreffelijke Engelse Enfield geweer.

Hij bleef even met gefronste wenkbrauwen voor zich uitkijken en toen tastte zijn rechterhand naar de knop van een belletje, dat onder het bureaublad was bevestigd.

Een ogenblik later kwam er een agent binnen, die salueerde en in afwachting bleef staan.

— Is mijnheer Sullivan er al ? vroeg de chef.

— Net gekomen, mijnheer.

— Vraag hem direkt hier te komen.

Er verliepen enige minuten, die Baxter opvulde met een zenuwachtig getrommel op zijn bureau.

Toen ging de deur opnieuw open en een klein, maar stevig gebouwde man, met donkere ogen en een krachtig getekend gezicht stapte binnen.

Het was James Sullivan, een van de beste detektives van Scotland Yard en die, ofschoon hij nog niet zo lang in dienst was, al heel wat successen had geboekt.

Sullivan vestigde zijn donkere ogen met een vragende uitdrukking op het gezicht van Baxter, maar hij zei niets.

De chef bleef nog enige tijd doortrommelen en viel toen uit :

— Een ellendig zaakje, Sullivan. Heb je vier of desnoods meer man beschikbaar om een oogje te kunnen houden op een paar buitenlanders, die hier geweren komen kopen ?

Sullivan was gewend aan de enigszins rommelige manier, waarop zijn chef zich placht uit te drukken en hij volstond voorlopig met het doorlezen van de brief, die Baxter hem driftig had toegestoken.

— Dat kunnen wij natuurlijk niet weigeren, mijnheer, zei Sullivan, terwijl hij de brief opvouwde en op het bureau terug legde. Het is een zeer hoog bedrag en ik moet er bij zeggen, dat deze geweren aankoop niet geheim gebleven is. De « Times » en nog een paar andere bladen hebben er kleine berichtjes over gepubliceerd.

— Ook over het feit, dat een deel van de koopsom contant betaald zou worden ?

— Ook wat dat betreft, mijnheer.

— Nu, dat is vervloekt onaangenaam, riep Baxter kwaad uit. Op die manier maakt men het dieven toch wel wat al te gemakkelijk. Wanneer het onder de

roos gebleven was, dan zou de zaak vrij simpel zijn geweest en wij zouden onze vier mannen of meer aan nuttiger werk hebben kunnen zetten. Intussen moet

het dan maar, Kies zelf maar vier heldere koppen uit, Sullivan, en laat ze die buitenlandse kerels goed bewaken.

HOOFDSTUK II.

DE AANKOMST VAN DE BUITENLANDSE DELEGATIE

Er waren ongeveer zes dagen verlopen na dit gesprek in de kamer van Phileas Baxter.

De buitenlandse delegatie was al aangekomen en had haar intrek genomen in het Hotel Cécil en hieruit bleek al, dat de heren over veel geld beschikten. Men hoefde daarover niet verwonderd te zijn. De leden van de delegatie hadden stuk voor stuk een exotisch uiterlijk. Zij hadden een donkerbruine huidskleur, donkere, bijna zwarte ogen en blauwzwart haar. Het was zo goed als zeker, dat zij oosterlingen waren, al was het niet duidelijk uit welk land zij precies kwamen en zij schenen dit geheim te willen houden. Intussen bleken zij goed op de hoogte te zijn van de Engelse valuta en blijkbaar hadden zij hun goud ingewisseld tegen Engelse bankbiljetten, waarmee zij hun rekening bij de wapenfabrikant zouden betalen.

Hoe de zaak was uitgelekt bleef een duister geval, maar toch besteedden bijna alle bladen veel plaatsruimte aan deze gewaardeerde bestelling van een miljoen geweren, die zeker weer ettelijke miljoenen zou laten stromen in de geldkist van Dumbell & Co.

Sommige links georiënteerde bladen maakten de schampere opmerking, dat een aankoop van een miljoen geweren toch zeer eigenaardig was, nu er overal op internationaal niveau over ontwapening werd gesproken.

Men begreep ook niet, waarvoor men

plotseling deze grote hoeveelheid geweren nodig kon hebben.

Weliswaar heerste er op de wereld veel onrust en werd er op verschillende delen van de aardbol nog stevig gevochten, maar wapenleveranties werden zoveel mogelijk geheim gehouden. Dat men in dit geval blijkbaar geen bezwaar zag in enige publiciteit, was voor vele dagbladen een veelbetekenend feit, naar aanleiding waarvan duchtig werd gespeculeerd op de sensatiezucht van het publiek.

De heren van de buitenlandse missie schenen zich echter van al dat geschrijf bitter weinig aan te trekken en gingen kalm hun gang.

Zij hadden vijf kamers besteld, allemaal naast elkaar, waarvan er vier als slaapkamer waren ingericht, terwijl de vijfde, een van de meest luxueuze uit het hotel, bestemd was als ontvangkamer en kantoor.

Zij hadden een vrij omvangrijke bagage bij zich en uit dit alles bleek, dat zij van plan waren, enige tijd in Engeland door te brengen.

Het bleek dan ook tamelijk spoedig uit het interview, dat een vertegenwoordiger van de « Times » had weten te verkrijgen, dat men van plan was, de reis naar Engeland te gebruiken om daar enige grote fabrieken van werktuigen en oorlogsmateriaal te bezichtigen, in verband met eventuele plannen, om enige van dergelijke fabrieken te bouwen

in hun eigen land en die voorlopig onder leiding van Engelse deskundigen te plaatsén.

Zoals het gewoonlijk bij elk interview gaat, werd er veel gepraat, maar niet veel concreets gezegd, zódat het publiek er niet veel wijzer van werd.

De heren bewogen zich heel onopvallend en zij waren alleen te herkennen aan hun Aziatisch uiterlijk, want hun kleding verschilde beslist niet van de Europeanen.

Lee Sigur, zoals de leider heette, was een man van een jaar of vijftig, klein, met schitterende zwarte ogen, spierwit haar en een klein, wit snorretje.

Tandar Mull, zijn sekretaris, was een nog jonge man van een jaar of dertig, niet onknop, zelfs volgens de westerse ideeën, met glanzend zwart haar.

De beheerder van de financiën heette Juen-Kai en liep zeker tegen de zeventig, ofschoon hij nog kaarsrecht was.

Tenslotte was er nog kolonel Fangho, een reusachtige man met geweldige schouders, die eigenlijk niet veel militaire over zich had, maar meer leek op een Chinese bonze, met zijn volkomen kale schedel, zijn brede gezicht en zijn kleine diepliggende, zwarte ogen.

De tweede dag na hun aankomst al gingen de vier heren naar de fabriek van Dumbell, die op enige mijlen van de noordelijke stadsgrens stond.

Er kwam een luxe-auto voor, die voor een week was gehuurd, zoals later bleek, de vier heren stapten in en de auto reed weg.

De tocht duurde bijna twee uren en toen stopte de wagen voor het hek, vele kilometers lang, dat het ontzaglijke gebouwencomplex van de wapenfabriek van Dumbell & Co omgaf.

Men bleek al volledig op de hoogte te zijn van de komst van de vier heren, want het grote hek werd dadelijk geopend en uit het kantoor kwamen twee heren te voorschijn, die snel naar de auto liepen.

De oudste, een rijzig man, van omstreeks vijftig jaar, met een energiek gezicht, grijze bakkebaarden en een

overvloed van grijs haar, was Joseph Dumbell, de andere was een van de medefirmanten, Henry Harper.

Voor deze gelegenheid droegen zij de traditionele ochtendkleding, wat anders de gewoonte van Dumbell niet was, want het liefst liep hij in zijn fabriek rond in een gewoon sporthemd.

De vier delegatieleden stapten uit en aan het hek werden zij begroet door de beide wapenfabrikanten.

De bezoekers werden naar het privé kantoor van Dumbell geleid, een luxueus gemeubileerd vertrek met vijf ramen, waarvan er twee op de straatweg en de drie andere op de talrijke fabrieksgebouwen uitkeken.

Er stonden al clubfauteuils klaar, er werd sherry aangedragen, die de vier bezoekers met een beleefde glimlach weigerden, er werden sigaren gepresenteerd, waarvan alleen Tandar Mull gebruik maakte.

En nu begon Lee Sigur te spreken.

Hij drukte zich uitstekend en zonder enige hapering uit in de Engelse taal, maar hij sprak heel langzaam, telkens ophoudend, alsof hij bang was zich te verspreken. Hij herhaalde mondeling de bestelling, waarover hij namens zijn opdrachtgever al enige maanden tevoren met Dumbell had gecorrespondeerd en vervolgens werden de betalingsvoorwaarden besproken.

Dumbell en Harper hadden met het grootste geduld toegelisterd, zonder hun gast een enkele maal in de rede te vallen, want zij wisten dat dit in oosterse landen als een van de allergrootste onbeleefdheden werd beschouwd.

Toen de bezoeker eindelijk zweeg, begon Dumbell :

— Wij mogen dus wel concluderen, Excellentie, dat wij het over de voorwaarden van de aankoop volkomen eens zijn en er blijft ons nu niets anders over, dan u te verzoeken, ons te willen volgen, om u persoonlijk te overtuigen van de kwaliteit van ons geweer. Weliswaar heb ik u laten zien, dat ook de massafabricage absoluut niets afdoet aan de uitstekende hoedanigheden van

ons fabriikaat.

Dumbell was opgestaan, de vier bezoekers volgden zijn voorbeeld, steeds met dezelfde, langzame, afgemeten gebaren en de zes mannen verlieten het vertrek.

Zij gingen het kantoorgebouw weer uit, waar circa honderd man werkzaam waren in de administratie en liepen nu over het uitgestrekte fabrieksterrein.

Allereerst stapten zij, voorafgegaan door de fabrikant, de grote hall binnen, waar ingenieuze machines de kolven en het verdere houtwerk van de geweren uit de taale en sterke blokken notenhout zaagden, vervolgens op maat sneden en polijstten.

Het ging zeer vlug en de bezoekers keken vol aandacht toe.

Dumbell gaf een kort bevel en een langwerpige vierhoekig blok werd in een van de machines geschoven.

De drijfriemen snorden, de raderen begonnen te draaien, de zaag knarste en toen het blok door de machine heen gevoerd was, kwam die te voorschijn als een kolf met vastzittende lade. De kolf was nu echter plat en in een tweede machine werd er de ronding aan gegeven. Een derde machine boorde er de gaten in, bestemd om de schroeven door te laten en tenslotte werd de ijzeren kolfplaat erop geschroefd. In minder dan zeven minuten waren kolf en lade gereed.

Dumbell liet het voorwerp glimlachend onder de bezoekers rondgaan en zei toen :

— U hebt zich kunnen overtuigen, dat het vlug gaat. Ik neem deze kolf mee, wij zullen er een geweer van maken.

Men verliet de hall voor de houtbewerking, stak weer een gedeelte van het fabrieksterrein over en stapte een tweede gebouw binnen, waar een oorverdovend lawaai heerste, zodat men er zich bijna niet verstaanbaar kon maken.

Hier was het, dat de lopen van de geweren uitgeboord en van zogenaamde trekken voorzien werden.

Een stalen staaf van ongeveer tien meter lengte, kaarsrecht, werd in een

machine gevoerd, die er, met het grootste gemak en de regelmaat van een uurwerk stukken afzaagde ter lengte van ongeveer een meter.

Een monteur greep een van die stukken en spande het tussen de klauwen van een boormachine. Hij haalde een hefboom over, de machine begon te draaien en de boor drong langzaam maar gestadig door de stalen staaf heen. Binnen twaalf minuten was de loop geboord. Hij werd uit de machine gehaald en in een tweede gebracht, die er in nog minder tijd de trekken in fraisde, bestemd om aan de kogel zijn snel om zijn eigen as draaiende beweging te geven.

Daarna werd de loop zeskantig gemaakt. De holle staaf was zó warm na al deze bewerkingen, dat men de buitenzijde nauwelijks met de hand kon vasthouden, maar het was klaar en even zuiver afgewerkt als een horloge.

De « richter », een werkman met een zeer geoeffend oog, overtuigde er zich van, dat de loop van binnen noch van buiten ook maar de geringste afwijking vertoonde en toen pas verlieten de buitenlandse bezoekers, vergezeld van de fabrikant, het fabrieksgebouw.

De bezoekers hadden nog totaal niets gezegd en op hun onbeweeglijk gezicht vertrok zich ook geen spier, maar aan een zekere uitdrukking in hun ogen was het duidelijk te zien, dat zij erg onder de indruk waren van wat zij hadden gezien.

Nu kwamen zij een andere werkplaats binnen, waar het al even luidruchtig toeging en waar de grendels, slagpennen, trekkers en andere delen van het geweer werden gemaakt.

Een kleine machine deed niets anders dan met grote regelmaat de sterke spiraalveren uitspuwen, die dienen om de slagpen spanning te geven, wanneer de trekker van het geweer is overgehaald.

Een ander, even ingenieus geconstrueerde machine maakte met weergaloze snelheid de schroeven en boutjes, waarmee het houtwerk aan loop en grendel moest worden bevestigd.

Een werkman deed niets anders dan

lange en dunne staven staal in de machine steken en deze hakte het staal aan kleine stukjes, greep deze een voor een vast, draaide er een kop aan, sneed een groef in die kop en maakte tenslotte de draad en dat alles met een zo grote snelheid, dat men het nauwelijks met het oog kon volgen.

Voor de ogen van de gasten werd binnen een half uur een volledige grendel met alles wat er bij hoorde, gefraisd uit een massief blok staal.

En nadat dit onderdeel uiterst zorgvuldig was nagemeten door een specialist, stak Dumbell het bij zich en weer ging de tocht verder.

In een volgende afdeling werden al deze afzonderlijke onderdelen gemonteerd, grendel en loop werden aan elkaar gelast, op de lade bevestigd en de vizierkorrel werd op het uiteinde van de loop gelast.

Tenslotte werden er de ringen opge maakt, bestemd om er de bajonet in te kunnen vastzetten en daarmee was het geweer gereed, in minder dan twee uur tijd.

Dumbell had het wapen in de hand genomen, probeerde de trekker, liet de grendel werken en gaf het toen glimlachend aan Lee Sigur, terwijl hij zei :

— Zo zijn al onze geweren, Excellentie en ik verzeker u dat zij goed zijn. Wij zullen er trouwens dadelijk de proef mee nemen, maar ik moet wel zeggen, dat dit geweer natuurlijk nog niet is ingeschoten, zoals de vakterm luidt.

Men liep naar een van de magazijnen en daar liet Dumbell zich een pakje munitie geven.

Nu ging iedereen naar het uitgestrekte terrein, dat aan de fabriek grensde en dat een schietbaan had, van bijna een kilometer lengte, omgeven door aarden wallen, met een puntig hekwerk er op. Aan het ene einde stond een dikke muur van beton, nog versterkt door een aarden wal. Dat was de kogelvanger. Wit geschilderde paaltjes gaven, in afstanden van vijftig meter, de totale lengte van de schietbaan aan.

Een van de mensen van deze afdeling

was al gewaarschuwd, deze liep naar de kogelvanger en door een prismakijker kon men zien hoe hij een kleine schijf op een groot houten bord hing, dat voor de aarden dam geplaatst was.

Toen dit klaar was, verdween hij in een diepe kuil, zodat er niets meer van hem te zien was en een ogenblik later meldde hij via een telefoontje, dat hij veilig zat en dat er geschoten kon worden.

Dumbell had het geweer al geladen, bracht het aan de schouder en mikte zorgvuldig op de roos. Het schot ging af. Dumbell schoot nog een paar keer en gaf toen het geweer aan kolonel Fangho.

Deze zond zelf een paar kogels naar de schijf, opende het wapen uiterst zorgvuldig, terwijl Dumbell de man bij de kogelvanger telefonisch waarschuwde, dat hij weer te voorschijn kon komen.

Fangho gaf het geweer terug en zei lakoniek :

— Goed.

— Dat zou ik denken, kolonel, riep Dumbell uit. Ik geloof te mogen zeggen, dat u nergens een beter geweer vindt.

Hij had zijn kijker voor het oog gebracht, tuurde er even door en vervolgde toen triomfantelijk :

— Twee schoten in de roos en de rest er vlak om heen en wij staan hier op 700 meter, mijnheren.

— Dat bewijst, dat wij schutters zijn, antwoordde de oosterse kolonel.

— En het bewijst de betrouwbaarheid van mijn geweer, voegde Dumbell er aan toe. Maar ik heb u nog niet alles laten zien, wat men met dit wapen kan bereiken.

Hij liep verder, gevolgd door de anderen, tot dicht bij de kogelvanger.

Daar liet Dumbell zijn gasten het houten bord zien, waartegen de papieren schijf bevestigd was geweest. Het bestond uit eiken planken ter dikte van meer dan vijf centimeter. Alle kogels waren er glad doorheen geslagen.

Dumbell toonde hier nog, hoe een kogel, op vijftig meter afstand afgevuurd, door een stalen plaat ter dikte van vijf

millimeter drong en een elken blok van bijna vijf decimeter dikte doorboorde.

Men sprak nog over technische bijzonderheden, het geweer werd voor de ogen van de bezoekers uit elkaar genomen, om te laten zien, dat het mechanisme prima werkte, waarna het hele gezelschap weer naar het kantoor van de wapenfabrikant terug ging.

Zodra iedereen weer zat, begon Dumbell :

— Er blijft ons nu niets meer over, mijnheren, dan, voor de goede orde, nog even terug te komen op de verkoopsvoorwaarden. Over de prijs werden wij het al eens en al is het staal sedert enige dagen weer wat in prijs gestegen, ik wil niet chicaneren. U betaalt 500.000 pond bij de bestelling, waartegenover ik u garandeer, binnen drie maanden 200.000 geweren te leveren. De helft van deze vooruit te betalen som voldoet u per cheque op de Bank van Engeland en de andere helft, dat is dus 250.000 pond in dollars tegen de koers van de dag.

— Wij houden ons aan die afspraak, mijnheer, zei Lee Sigur.

— Dan zullen wij nu het contract opstellen, mijnheren. Of liever, er blijft u niets anders over dan het door te lezen en het te ondertekenen.

Hij belde en droeg zijn sekretaresse, die binnenkwam, iets op.

Een ogenblik later bracht zij een groot, gezegeld vel papier, dat het contract was, dat alleen nog ondertekend hoefde te worden.

— Wanneer u wilt, kunt u het meenemen en er zelf nog over spreken. Wij hebben geen van beiden haast, nietwaar en ik wil, dat u zeker weet, waartoe u zich verbindt.

De vertegenwoordiger van het buitenlandse Ministerie van Financiën had het contract aangenomen, het al opgevoelen en in zijn portefeuille geborgen.

— Wij nemen het mee en bestuderen het, zei hij kalm. Als het door ons in orde wordt bevonden, zullen wij overmorgen de zaak afmaken.

— Dat is voortreffelijk, heren. Ik zal dan zo vrij zijn, u op mijn kantoor te verwachten, hier in ditzelfde vertrek, waar u de cheque in mijn tegenwoordigheid kunt tekenen en mij de halve koop-som in goud kunt voldoen.

Met veel plichtplegingen namen de gasten afscheid, buigend tot zij de deur bereikt hadden.

Dumbell deed deze voortreffelijke klanten uitgeleide tot aan het hek en hij kon net nog zien hoe er dadelijk een zwerm journalisten op de vertrekkende delegatieleden kwam toestuiven, die moeite hadden hun auto te bereiken.

HOOFDSTUK III.

EEN ONVERWACHT INTERMEZZO

Diezelfde avond publiceerden de bladen weer heel wat bijzonderheden over het bezoek van de buitenlanders aan de wapenfabriek van Dumbell & Co.

Veel hadden de leden van de delegatie, gewoontegetrouw, niet losgelaten, maar over de betalingsvoorwaarden was het publiek nu toch wel ingelicht.

Men stelde veel belang in deze aankoop, die de nationale trots streefde, want een miljoen geweren, dat was geen kleinigheid.

Dit miljoen wapens zou natuurlijk moeten dienen in een oorlog, die daar ergens in het verre oosten op een goede, of, beter gezegd, kwade dag zeker zou uitbreken, maar dat waren zaken waarmee de Engelse zakenwereld zich niet wilde bezighouden.

Nee, de Londenaar werd alleen getroffen door de enorme koopsom, de twee miljoen pond en door het feit dat niet minder dan 250.000 pond sterling per cheque zou worden voldaan.

Pas zelden was zo 'n hoog bedrag betaald alleen door een handtekening op een simpel stukje papier.

De buitenlanders gingen intussen rustig hun gang, maakten nu en dan een toertje in de auto, die elk ogenblik tot hun beschikking moest zijn, legden, zoals de beleefdheid vereist, een bezoek af in Downing Street, waar zij een kort onderhoud hadden met de eerste minister en waren die avond de officiële gasten van de Engelse minister van oorlog.

's Avonds bezochten zij, vergezeld van enige parlementsleden, de Covent Garden Opera, maar de muziek scheen niet

bijzonder in hun smaak te vallen, want zij verdwenen al bij de pauze.

De volgende dag kon Lee Sigur aan een verslaggever van de « Times » mededelen, dat het door Dumbell opgemaakte contract de goedkeuring van de missie wegdroeg en dat het de volgende dag om half vijf op het kantoor van de wapenfabrikant zou worden getekend, waarna dan onmiddellijk met enige plechtigheid de cheque van 250.000 pond zou worden geschreven en ondertekend.

De Engelse Bank was al gewaarschuwd en het sprak vanzelf, dat de cheque onmiddellijk gehonoreerd zou worden, daar de buitenlandse regering een rekening-courant bij de Bank van Engeland had lopen ten bedrage van bijna drie miljoen pond sterling.

Enige journalisten zouden bij deze overdracht tegenwoordig zijn, want de Londenaar is nu eenmaal verzot op dergelijke financiële transacties, vooral wanneer het om zeer hoge bedragen gaat.

Toen de vierde dag aanbrak, maakten de leden van de missie eerst in de loop van de ochtend voor hun plezier een rit door Hyde Park, bezochten het Britse Museum en reden tenslotte naar de Bank van Engeland, om zich aan de directeur te laten voorstellen.

En al die tijd, zonder dat zij er zelf enige notie van hadden, al die vier dagen, hadden de heren, van het ogenblik af, dat zij uit de trein stapten, enige in burger geklede rechercheurs en inspecteurs achter zich aan gehad, die hun letterlijk geen ogenblik uit het oog ver-

loren.

En toch bleek deze bewaking achteraf overbodig te zijn, want de vertegenwoordiger van het buitenlandse Ministerie van Financiën was uiteraard niet zo dom om met een bedrag van 250.000 pond in goud door Londen te gaan wandelen.

Ook dat bedrag was veilig ondergebracht in de safe van de Bank van Engeland en het zou pas op het laatste ogenblik door de vier heren zelf worden afgehaald.

De misseleden lunchten om half een in de eetzaal van het hotel Cecil en de chauffeur van hun auto had opdracht gekregen, om half twee weer klaar te staan om uit te rijden.

Van het hotel zouden de vier heren naar de Bank van Engeland gaan, daar het goud opvragen en vervolgens naar de fabriek van Dumbell rijden.

En zonder dat zij daar zelf enig besef van hadden, brak nu voor de speurders de moeilijkste tijd aan, want nu kwam het ogenblik waarop de grote zakken goud naar de fabriek zouden worden overgebracht.

Het was een rit van meer dan anderhalf uur en niemand kon zeggen wat er gedurende die rit gebeuren kon.

Een zestal politiemannen, waarvan twee in een kleine auto en de rest op motoren, had zich in de onmiddellijke nabijheid van het hotel Cecil opgesteld.

Precies om half twee kwam de grote auto voorrijden. Het was een zwarte Bentley van het grootste model, een gesloten wagen, waarin desnoods acht personen gemakkelijk hadden kunnen zitten. De misseleden verschenen op het terras van het hotel, daalden de drie of vier treden af en stapten in de auto, maar pas nadat zij de chauffeur aandachtig hadden opgenomen.

Zij schenen zelf ook intelligent genoeg te zijn om te begrijpen, dat in een stad als Londen enige voorzichtigheid geboden was.

Maar het was wel degelijk dezelfde chauffeur, een kleine, rode man met 'n pokdalig gezicht, maar die de wagen

voortreffelijk bestuurde.

De auto kwam in beweging, reed langs het brede oprijpad, dat in de vorm van een lus van het Strand langs het hotelterras loopt, om daarna weer naar die brede verkeersweg terug te keren en nauwelijks was hij verschenen, of de zes politiemannen sprongen op hun motoren en in hun kleine auto, zorg dragend dat zij de snelle wagen niet uit het oog zouden verliezen.

Inderdaad reed de auto zeer snel. Binnen een half uur was de Bank van Engeland bereikt. De wagen stopte voor het machtige gebouw.

Een portier kwam aanlopen, maar Juen Kai was al uit de auto gestapt en liep nu het bankgebouw binnen, terwijl zijn drie metgezellen in de wagen bleven zitten.

Er gingen omstreeks tien minuten voorbij en toen verscheen er een reeks bankbedienden, ieder met een zware zak op de schouder en al deze zakken werden in het voorste gedeelte van de auto opgestapeld. Het duurde bijna een half uur voor alle zakken, meer dan dertig in de auto waren geladen.

De onder-direkteur van de Bank verscheen persoonlijk even aan het portier, om zich te overtuigen dat alles in orde was en de agent van het Ministerie stapte weer in en trok het portier dicht.

De vier buitenlanders lichtten met hetzelfde automatische gebaar hun hoed op en de onder-direkteur van de Bank stapte terug en keek even de auto na, die daar met een bedrag van een kwart miljoen in het drukke verkeer verdween.

De zes politiemannen waren nog op hun post. Meer dan ooit was het nu oppassen geblazen.

Het was lang niet gemakkelijk in de overvolle straten van de City de auto van dichtbij te volgen.

De wagen reed zeer snel en tot hun verbazing, daarna tot hun schrik merkten de politiemannen, dat de auto een andere weg volgde dan de kortste route naar de wapenfabriek van Dumbell. Zij gaven extra gas, maar ook de auto scheen hoe langer hoe harder te gaan

rijden. De straten werden al spoedig breder en veel minder druk en nog altijd scheen de chauffeur van de auto zijn snelheid op te voeren.

Het is een hele toer een auto met een motor van 80 p.k. bij te houden op een motor van acht, maar het moet toegegeven worden, dat de mannen van de politie hun best deden en geen krimp gaven.

Het werd hun langzamerhand echter wel duidelijk, dat er met de auto of anders met de inzittenden iets niet in orde moest zijn.

Misschien hadden zij zelf wel opdracht aan de chauffeur gegeven om om te rijden, anders was het onbegrijpelijk, wat de auto in dit gedeelte van Londen te maken had.

Een van de motorrijders hield het veel beter vol en bleef als een nijldige fox-terrier achter de Bentley aanrazen, samen met een Douglas en een formidabele Harley Davidson, die met gemak een snelheid van 130 kilometer per uur kon halen.

De ongerustheid van de politiemannen werd steeds groter, want er was nu geen twijfel meer mogelijk, of de chauffeur van de Bentley was iets van plan.

De bebouwing werd al steeds minder en een kwartier later, bij een wegkruising, ontdekten de politiemannen het waarom van deze woeste rit.

Want plotseling stopte de auto en van achter een tweede wagen, die bij de wegkruising had staan wachten en die bijna even groot was als de Bentley, sprongen drie mannen te voorschijn, met de revolver in de vuist en nu verschenen zij aan weerszijden van de auto en rukten de portieren open. Maar verder kwam het niet.

Want de politiemannen waren al ter plaatse, vijf maar liefst en zij traden flink op, dat moest hun worden nagegeven.

Zij verloren geen tijd met nutteloze woorden, maar een van hen schoot de chauffeur door zijn been en een tweede raakte een van de aanvallers met een goed gericht schot aan de hals.

De twee overblijvende schenen waarschijnlijk in te zien, dat zij aan het kortste einde trokken en wisten niets beters te doen dan hals over kop naar hun auto te rennen en in de hoogste versnelling weg te racen.

De politiemannen waren al van hun motoren gesprongen, om te zien hoe de inzittenden van de auto het maakten.

Wat dat betrof, bleken het wel oosterlingen van het echte ras, want zij toonden niet de minste schrik of opwindning en waren alleen maar erg uit hun humeur, ofschoon ook dit uiterlijk niet te zien viel over deze ongewenste vertraging.

Zij hadden om half vijf aan de fabriek van Dumbell moeten zijn; het was nu al kwart voor vier.

— Hoever zijn wij hier van de wapenfabriek van mijnheer Dumbell, mijnheer? vroeg Lee Sigur aan een van de detectives.

— Minstens twee uren rijden, mijnheer, antwoordde deze, die wel een beetje verbaasd opkeek, want eigenlijk gezegd had hij in de eerste plaats een paar woorden van dank verwacht.

— Wie bent u? vroeg de leider van de missie weer.

— Agenten van Scotland Yard. Ik zou u wel willen verzoeken, ons direkt naar het Victoria Embankment te volgen, om daar uw verklaring af te leggen.

— Later. Nu niet, antwoordde de aangesprokene lakoniek. Mijnheer Dumbell wacht op ons en wij hebben geen tijd te verliezen. Kende u de chauffeur?

— Ik ken hem beslist niet. Hij is misschien maar een gelegenhedsrover, die door die idiote verslaggevers, op het idee werd gebracht, u onderweg te be-roven. Dat komt er van als men 250.000 pond in zijn auto meeneemt, zoals een ander een portemonnaie met tien stuivers.

— Kunt u er mee akkoord gaan, als wij later onze verklaring afleggen? vroeg Lee Sigur.

— Natuurlijk, Uwe Excellentie. Wij kunnen u beslist niet dwingen, antwoordde de man haastig.

— Dan gaan wij nu direkt naar de wapenfabriek.

— Maar uw chauffeur kan u niet meer rijden ; hij heeft een kogel in zijn hehaam.

— Dood ? vroeg Lee Sigur, volkomen kalm.

— Dat niet, maar toch ernstig genoeg gewond om u niet meer van dienst te kunnen zijn. Maar wacht, twee van ons zullen u wel naar de fabriek brengen, dan bent u althans goed beschermd.

De oosterlingen schenen dit alles als de gewoonste zaak van de wereld te beschouwen en vonden het onverwachte intermezzo blijkbaar de moeite van een bespreking niet eens waard.

Zij besteedden er maar een paar woorden aan, staken een sigaret op en leunden in de auto terug, met hun hoeden op de knieën.

Het was een langdurige tocht, ofschoon de detektive achter 't stuur de auto zo hard mogelijk liet lopen en het was al over half zes, toen de wagen eindelijk stopte voor het hek van de fabriek.

Men scheen daar al zeer ongerust op hen te wachten en Harper rende naar het hek, om dit persoonlijk te helpen openen.

— Mijn hemel, heren, waar blijft u toch, riep hij verschrikt uit. Wat is er toch gebeurd ? Er is u toch niets overkomen, hoop ik ?

— Niets, mijnheer, antwoordde Lee Sigur, terwijl hij uitstapte.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harper, niets is misschien een beetje overdreven, liet nu de detektive achter het stuur zich horen. De zaak is, dat er onderweg een poging tot beroving op deze vier heren is ondernomen, die gelukkig mislukt is, want wij waren de bandieten te vlug af. Twee van hen zitten op dit ogenblik al achter slot en grendel.

— En het goud ?

— Het goud ligt veilig in de auto.

— Nu, dan kan ik u wel geluk wensen met deze goede afloop, heren. Wij zullen direkt het goud overbrengen, als

u het goed vindt.

Hij had de hand opgestoken en nu kwamen er haastig een paar bedienden, die allemaal een zak goud grepen en daarmee in het kantoorgebouw verdwenen.

De buitenlandse delegatieleden volgden Harper, die nog snel een paar woorden met de politieman had gewisseld en stapten het kantoor binnen, waar zij Dumbell aantroffen.

Harper legde hem de zaak snel uit ; Dumbell luisterde wat ongeduldig toe en bromde tussen de tanden :

— Het is ook meer dan dom, om in een stad als Londen met 250.000 pond sterling te gaan zitten in een huurauto, waarvan men de chauffeur niet eens behoorlijk kent.

Intussen waren de eerste bedienden met hun zakken goud al binnengekomen.

— Waar moet het heen, mijnheer ? vroeg een van hen, Dumbell aankijkend.

— In de brandkast natuurlijk, antwoordde deze kortaf.

— Maar die is dicht, mijnheer, antwoordde de man.

Dumbell stak brommend de hand in zijn zak, haalde er een sleutelbos uit en liep op de kast toe.

Hij scheen geruime tijd nodig te hebben om de zware deur te openen en riep eindelijk ongeduldig uit :

— Dat ellendige oponthoud heeft mij blijkbaar nerveuzer gemaakt, dan ik dacht. Wat is het nummer van het slot ook weer ?

Niemand gaf antwoord, maar de bedienden keken elkaar een beetje verwonderd aan.

Zij waren niet gewend dat hun patroon vergeetachtig was ; hij had een ijzeren geheugen.

— Nu hoe is het ? riep Dumbell ongeduldig uit. Krijg ik nog antwoord ?

Een van de bedienden rende haastig het aangrenzende kantoortrek binnen en kwam bijna direkt terug met 'n kaal en blijkbaar bijziend heertje, dat snel op Dumbell toeliep en met een krakende stem zei :

— Deze jongeman vraagt mij het

nummer van het slot van de brandkast, mijnheer Dumbell. Is dat in orde?

— Ja, ik ben het vergeten, riep Dumbell gejaagd. Ik weet niet wat er met mij aan de hand is; dat oponthoud heeft mij, naar het schijnt, mijn geheugen doen verliezen.

Het kale heertje schreef iets op een blocnote, liet het Dumbell zien en bleef afwachting staan.

Dumbell klopte zich met de vlakke hand voor het voorhoofd, dat het kletste en riep uit:

— Het lijkt wel of ik aan seniele afpakeling lijd, dat ik zoiets kon vergeten. Ik dank je.

Het heertje met het kale hoofd vertrok hoofdschuddend weer en Dumbell liep op de kast toe en opende de zware deur.

HOOFDSTUK IV.

DE CHEQUE

Nu de kast geopend was, kwamen de bedienden dichterbij en de zakken met het goud werden, nadat de inhoud behoorlijk gecontroleerd was, onder toezicht van een kassier weggesloten. Daarna gooide Dumbell de deur in het slot en wenkte de bedienden om te vertrekken.

Hij wendde zich glimlachend tot Lee Sigur en zei :

— De eerste helft van de plechtigheid is nu afgelopen, Excellentie, er blijft ons nu niets anders meer over, dan tot de tweede helft over te gaan.

Op dit ogenblik werd er op de deur geklopt ; een kantoorjongen verscheen op de drempel en zei :

— Daar zijn de heren van de kranten, mijnheer.

Dumbell trok zijn wenkbrauwen even op en herhaalde op vragende toon :

— Verslaggevers ? Wat komen die hier doen ?

— Zij zeggen dat zij een afspraak met u hebben, mijnheer, en dat zij bij het tekenen van de cheque aanwezig mogen zijn.

— Oh, ja, zo is het ook. Het is merkwaardig slecht met mijn hersens gesteld vandaag, riep Dumbell uit. Die afspraak was mij totaal door het hoofd gegaan. Laat die heren maar direkt hier komen.

De jongen verdween weer en enkele ogenblikken later stapte bijna een dozijn heren het vertrek binnen, die allemaal hun bloc-note al in de hand hadden.

De agent van het Buitenlandse Ministerie van Financiën, Juen Kai, was op een ebbenhouten tafel toegelopen, waarop hij het chequeboek al had neergelegd.

Zijn sekretaris, Tandar Mull, liep op hem toe en overhandigde hem met een diepe buiging een gouden vulpenhouder.

Het was doodstil in het vertrek, toen

de gezant zich over het chequeboek heenboog en in Engelse letters het papier ter waarde van 250.000 pond sterling begon in te vullen. Met een forse hand zette hij zijn handtekening en richtte zich op.

Op dat ogenblik werd de deur naar het kantoor zachtjes geopend en het hoofd van een bediende kwam te voorschijn. Harper, die naast zijn compagnon bij het grote schrijfbureau stond, keerde zich ongeduldig om en vroeg op gedempte toon :

— Wat is er ? Begrijp je niet, dat wij nu niet gestoord kunnen worden ?

— Ik wilde u alleen maar zeggen mijnheer... stotterde de bediende. De telefoon werkt niet.

— Dan is het ding stuk. Telefoneer dan in een ander vertrek, over een andere lijn, antwoordde Harper op nijdig fluisterende toon.

— Zij werken geen van allen, mijnheer, wij kunnen gewoon geen aansluiting krijgen en zelfs geen gehoor bij de Centrale.

Harper stampvoette en duwde toen de man weer naar binnen met de woorden :

— Nog vijf minuten, dan kom ik zelf wel.

De deur viel dicht. Het gesprek was op zulk een zachte toon gevoerd en zó vlug, dat niemand van de aanwezigen er iets van gemerkt had.

De vertegenwoordiger van het Ministerie van Financiën hield een korte toespraak. De pennen en potloden van de journalisten vlogen over het papier.

Toen scheurde Juen Kai langzaam de cheque uit het boekje en stelde hem Dumbell met een diepe buiging ter hand, wat hij nog enige malen herhaalde, toen het kostbare papier al tussen de vingers van de wapenfabrikant zat.

Dumbell las de cheque even na en daarop hield ook hij een korte redevoering, waarin veel voorkwam van vriendschapsbanden, gemeenschappelijke belangen, westerse beschaving en oosterse wijsheid, enz.

Hij vouwde de cheque zorgvuldig op,

na hem ook aan Harper te hebben getoond en stak hem daarop in een afzonderlijk vakje van zijn portefeuille.

Een bediende kwam binnen met een groot blad, waarop glazen sherry en sigaren en weer bleken de oosterlingen uiterst matig te zijn ; geen van hen raakte de wijn aan en alleen de jonge sekretaris stak een sigaar op.

Ook de journalisten werden onthaald en noteerden nog het een en ander. Maar Dumbell, die al een paar keer op zijn horloge had gekeken, zei tegen de verslaggever van de « Times » :

— U wilt wel zo goed zijn, mijnheer, nadere inlichtingen aan mijn compagnon te vragen, ik heb drukke zaken.

— Nu nog, mijnheer ? riep de verslaggever glimlachend uit. Het is bijna tijd om de fabriek te sluiten. En als u soms de cheque vandaag nog zou willen innen, dan mag u wel bijzonder veel haast maken, want het is kwart over vijf.

— Uw horloge is vijf minuten voor. Ik ben er trouwens niet zeker van of ik vandaag het grote bedrag nog zal verzilveren.

— Denkt u het zelf te doen, mijnheer Dumbell ? vroeg de journalist.

— Ongetwijfeld.

— Zouden wij ook bij die ceremonie aanwezig mogen zijn, mijnheer Dumbell ?

— Wat mij betreft geen bezwaar. Zorg dan, dat u morgenochtend om elf uur aan de Bank bent, dan zal ik het innen van het geld tot zolang uitstellen.

Hij maakte zich met enkele woorden van de journalist af en liep vlug op Harper toe, die met een van de gasten stond te praten. Hij trok hem zonder omslag opzij en fluisterde :

— Ik heb een uiterst gewichtige zaak af te doen, Harper, een privé-aangelegenheid. Houd die bruine broeders nog wat aan de praat, of stuur ze weg, zoals je wilt.

— Maar de cheque, riep Harper uit.

— Wat is er met de cheque ? vroeg Dumbell verwonderd. Die zit veilig in mijn portefeuille.

— Zou je hem niet in de brandkast sluiten ?

— Waarom ? Geloof je dat hij daar veiliger zou zijn dan in mijn binnenzak ?

— Geloof je dat dan zelf niet ? reageerde Harper. Het is nu toch te laat om het geld te gaan ontvangen.

Dumbell haalde de schouders op, ging naar de brandkast en opende haar. Een ogenblik daarna drukte hij de zware deur weer in het slot, wendde zich nogmaals tot Harper en zei :

— Nu heb je je zin. En nu groet ik je, die kerels werken wat al te sterk op mijn zenuwen.

— Heb ik je al verteld, dat geen enkele telefoon op de hele fabriek werkt ?

— Nee, dat is nieuws voor me. Dadelijk iemand naar de Centrale sturen.

Dumbell maakte zich los en verliet het vertrek.

Een bediende gaf hem in de hall hoed en jas en hij haastte zich langs de tegelweg naar het hek, waar zijn auto op hem wachtte, die in razend snelle vaart in de richting van Londen verdween...

Intussen begonnen de gasten aanstalten te maken om te vertrekken. Ook de journalisten namen met een paar woorden van dank afscheid van Harper, om snel hun kopij naar de redactie bureaus te kunnen brengen.

En een kwartier later zat Harper alleen in het kantoor van zijn compagnon. Hij stak een verse sigaar aan en bromde voor zich heen :

— Nu moet ik toch eens zien wat er met de telefoon aan de hand is.

Hij belde en de kantoorjongen van zoeven kwam binnen en vroeg wat hij wenste.

— Vraag eens of de hoofdboekhouder, mijnheer Dickson, hier wil komen.

De jongen liep het vertrek door, ging het aangrenzende kantoor binnen en enige ogenblikken later kwam hetzelfde oude heertje met zijn gladde schedel het vertrek binnen.

— Wel, Mr Dickson, is de oorzaak van de storing al ontdekt ? Hebben jullie naar de Centrale kunnen telefoneren ?

— Wij hebben om een storingzoeker

laten vragen, mijnheer Harper, maar daarvoor was het nodig iemand naar de dichtstbijzijnde telefoon af te sturen, op bijna een kwartier lopen hier vandaan. Maar het kan nog wel een paar uur duren voor die man er is.

— Nu, het is goed dat de kantoortijd bijna om is, bromde Harper.

Op dat ogenblik werd er op de deur van de gang geklopt en een werkman met een intelligent gezicht en in een blauwe overall stapte binnen.

— Wat is er Mr Gray ? vroeg Harper verwonderd.

— Ik heb eens naar de storing gezocht, mijnheer, op mijn eigen gelegenheid, met uw goedvinden en ik heb haar gevonden ook, antwoordde Gray.

— Wat is er dan ?

— Er is in het kabelhuisje van de fabriek geknoeid ; er zijn verschillende zekeringen doorgeslagen en er moet een vakman aan te pas komen, om de boel te repareren.

— Hoe is dat mogelijk ? riep Harper nijdig. Alles is nog pas een week geleden nagekeken en was in orde.

— Ik zeg, dat er aan geknoeid is, mijnheer, zoveel weet ik ook wel van electrische installaties. Er is iets met de collector gedaan ; ik weet niet precies wat, maar het is geen wonder, dat geen enkele telefoon werkte, want alle draden passeren over dat kabelhuisje.

— Daar staat mijn verstand bij stil ! riep Harper uit en er klonk ongerustheid in zijn stem. Er heeft nog nooit sabotage op onze fabrieken plaats gehad, voor zover ik weet. Nu, wij zullen het wel horen, als de storingzoeker hier is. Ik dank u, Mr Gray.

De werkman verdween weer.

Toen de deur achter hem was dichtgevallen, wendde Harper zich tot de hoofdboekhouder en zei :

— Wij zullen ons nu eens overtuigen, Mr Dickson, of al het goud er wel is. Het is net wel wat erg vlug gegaan ; een beetje al te vlug naar mijn zin.

— Mijnheer Dumbell scheen erg veel haast te hebben, mijnheer Harper, merkte Dickson op.

— Daarom juist zullen wij het goud maar eens tellen, beste Dickson.

Harper liep op de brandkast toe, om de deur te openen, met de enige sleutel, die er op het slot paste, behalve die in het bezit was van Dumbell. Hij stak zijn hand in zijn broekzak, haalde er haar verbaasd weer uit en zocht toen in zijn andere zak. Hij gromde driftig, holde naar zijn eigen bureau en trok haastig de laden een voor een open. Toen liep hij naar de kapstok en doorzocht de zakken van zijn overjas, die daar was opgehangen.

— Wat zoekt u toch, als ik vragen mag? vroeg Dickson.

— De sleutel van de brandkast.

— Maar die moet aan uw sleutelbos zitten, mijnheer Harper.

— En de sleutelbos zit aan een ketting en de ketting zit met een riempje aan een knoop, riep Harper ongeduldig uit. De sleutel is weg, de sleutelbos is weg en de ketting is weg.

— Maar dat is onmogelijk mijnheer, riep Dickson, nu werkelijk erg geschrokken.

Hij was dichterbij gekomen en ineens slaakte hij een nieuwe uitroep en greep naar iets, dat van onder het vest van Harper uithing. Het was een enkele schakel van een dunne, maar sterke stalen ketting, half doorgeknipt, schijnbaar met een stevige en zeer scherpe tang.

Met een bleek gezicht knoopte Harper snel zijn vest los. Aan de bretelknoop hing nog het leertje en aan dat leertje zaten nog vier of vijf schakels en dat was alles wat er van de ketting en de sleutels over was.

Harper bleef een ogenblik wezenloos met het eindje ketting spelen, duwde toen plotseling de verbluffte Dickson opzij en stormde op de deur toe, die naar het grote kantoorlokaal voerde. Hij rukte haar open en riep met een sten-torstem:

— Niemand mag het vertrek verlaten, voor ik er toestemming toe geef.

De vier of vijf bedienden, die nog in het kantoor waren, maar de jas al aan

hadden, klaar om naar huis te gaan, staarden hem verbaasd aan en begrepen blijkbaar niets van die opdracht.

— Waar zijn de anderen?

— Weg, mijnheer, antwoordde een van de mannen.

Harper stampvoette van woede. Er werd in dat lokaal door ruim honderd man gewerkt en wanneer er nu nog maar vijf van aanwezig waren, had het geen zin, die mensen tegen te houden, want als de dief van de sleutels inderdaad bij de bedienden was geweest, dan zou hij zich zeker wel gehaast hebben, het hazenpad te kiezen.

Toch besloot Harper, de vijf mannen niet te laten gaan. Hij liet zijn stem tot een hees gefluister dalen en zei:

— Er is iets heel ernstigs gebeurd, heren en hoe zeer het mij ook spijt, ik ben wel gedwongen, u te verzoeken, een voor een uw zakken leeg te maken. Mijn sleutelbos is gestolen en u zult weten dat ik daar de tweede sleutel van de brandkast aan draag. Ik zal de eerste zijn om mijn verontschuldiging aan te bieden, jegens degenen, die zich niets te verwijten hebben, maar u zult beseffen dat ik niet anders kan; er ligt voor een waarde van 500.000 pond sterling in de brandkast.

Zonder enige nadere aansporing, begonnen de mannen een voor een al hun zakken voor Harper leeg te halen. Dit alles gebeurde zonder dat er een woord gesproken werd.

Harper had de lippen op elkaar geperst en zei nu:

— Ik dank u, heren, nogmaals, het spijt mij meer dan ik u zeggen kan, dat ik u dit heb moeten vragen, maar mijn aansprakelijkheid is werkelijk te groot. U kunt naar huis gaan. Goede avond.

De bedienden groetten zijgend en gingen toen zacht onder elkaar pratend, het kantoorlokaal uit.

Harper ging met gebogen hoofd de kamer van zijn compagnon weer binnen, waar hij Dickson vond, rondkruipend op handen en voeten en onder alle meubelstukken zoekend naar de verloren sleutelbos.

Op dat ogenblik werd de deur van de gang opengerukt en Dickson riep uit :

— Gelukkig, daar is mijnheer Dumbell.

Inderdaad, de wapenfabrikant stond op de drempel. Maar wat zag hij er uit. Hij was zonder hoed, zijn haar zat door de war, zijn das hing los en in zijn jas zat een grote scheur. Om zijn linkerhand had hij zijn zakdoek geknoopt, die vol zat met bloed en zijn ogen hadden een woeste uitdrukking. Hij wankelde het vertrek binnen, liet zich op een stoel neervallen en zei toen hijgend, schor van vermoeidheid, maar nog meer van opwindning naar het scheen :

— De delegatieleden, zijn die al hier geweest ?

— Wat is dat nu, Mr Dumbell ? Je was zelf nog geen half uur geleden hier om ze te ontvangen.

— Ze hebben dus betaald ?

— Maar, mijn God, man. Wat is er met je gebeurd ? kreet Harper ontzet en doodsbleek. Je hebt zelf het goud in de brandkast laten bergen, je hebt zelf de cheque aangenomen en ook in de brandkast gesloten.

— Wat zeg je ? Zit de cheque in de brandkast ? schreeuwde Dumbell, terwijl hij opsprong en zijn ogen begonnen te schitteren. Dan is misschien nog niet

alles verloren. Maak de kast dadelijk open, ik ben mijn sleutel kwijt.

— Maar ik heb de mijne evenmin ! gilte Harper, die bijna gek was van verbazing. Hier, kijk maar naar dat eindje ketting, de sleutel is weg en mijn sleutelbos ook.

— Dan, dan zijn we allebei bedrogen. Hoe lang is die schurk, die miljoenen-oplichter al weg ?

— Wie bedoel je in 's hemelsnaam ? vroeg Harper bevend.

— Maak me niet stapel met je vragen, Harper, schreeuwde Dumbell stampvoetend. Wie zou ik anders bedoelen dan de man, die mijn plaats heeft ingenomen ? Bel onmiddellijk de Bank van Engeland op, als het tenminste al niet te laat is en zeg dat zij de man, die zij voor Dumbell aanzien, dadelijk moeten arresteren.

— Ik kan niet telefoneren, jammerde Harper. De telefoonverbinding van de hele fabriek is verstoord.

— Dan moet er iemand met een motor naar het dichtstbijzijnde postkantoor, naar een telefooncel, naar een café, wat weet ik, brulde Dumbell, bijna gek van woede. Misschien is het nog tijd ; ik heb weten te ontsnappen uit mijn gevangenis. Schiet op !

HOOFDSTUK V.

BIJ DE DIREKTEUR VAN DE BANK

Dumbell bleef Harper nog een paar sekonden aankijken en rende toen naar buiten om een taxi. Hij wendde zich tot de chauffeur en schreeuwde hem toe :

— Zo vlug je kunt naar de eerste de beste telefooncél, of anders een sigarenwinkel, waar ze telefoon hebben.

Dumbell sprong in de auto en de wagen schoot weg.

Geen van beiden zagen dat een keurig geklede heer, met een alpinopetje op en een sigaret tussen de lippen haastig de straat overstak en razendsnel op de bumper van de antieke taxi sprong en meereed...

De auto stopte voor een sigarenwinkel, waar boven de deur een vrij groot bord hing, waarop te lezen was : « Telefoongesprek een penny ».

Maar al voor de taxi stilstond, was de man, die was meegereden, er afgesprongen en bekeek nu vol aandacht een tekening in een platenwinkel.

Dumbell rende de sigarenwinkel binnen en de heer met de alpinopet volgde hem. Dumbell smeed haastig een halve souverain op de toonbank en zei tegen de winkelier :

— Pak een kistje sigaren voor mij in en laat mij even opbellen.

Zonder zelfs toestemming af te wachten, holde hij op het toestel toe, dat

achter de toonbank was opgehangen.

De heer met het petje vroeg om sigaretten, maar hij deed er nog al lang over, want hij scheen niet gauw zijn keus te kunnen maken.

En zo kon hij dan ook alles horen wat er aan de telefoon gesproken werd.

Dumbell had de hoorn van de haak gerukt en schreeuwde meer dan hij sprak :

— De Bank van Engeland, juffrouw, met de directeur. Vluc, in 's hemelsnaam vluc.

Er volgde een korte pauze, die Dumbell opvulde door heftig met beide benen te trappelen en daarna klonk zijn stem weer :

— Gelukkig, dat ik met u spreek, mijnheer Holborn. U spreekt met Dumbell, maar nu met de echte. Is er nog iemand bij u, die helemaal op mij lijkt, in het bezit van de cheque, die de buitenlandse missie mij als betaling voor een miljoen geweren ter hand heeft moeten stellen ? De hemel zij dank, dat ik nog net op tijd ben. Houd de man vast, laat hem tot geen prijs ontsnappen. Ik kom dadelijk persoonlijk naar u toe, om de zaak uit te zoeken. Houd hem aan de praat. Over een uur kan ik bij u zijn.

Hij hing de hoorn weer op, zuchtte

diep, als iemand die van een zware last bevrijd is en verliet de winkel weer, zonder zelfs naar zijn sigaren of het wisselgeld om te zien.

Langzamerhand was de schemer beginnen te vallen.

Dumbell riep de chauffeur toe :

— Naar de Bank van Engeland en een goede fooi voor jou, als je mij er binnen een uur brengt.

Hij stapte in de auto en trok het portier achter zich dicht, waarop hij zich in de kussens liet vallen en de ogen sloot.

Maar de man met het alpinopetje had zijn keus nu bepaald en na betaald te hebben, was hij de wapenfabrikant op de voet gevolgd, toen deze de sigarenwinkel verliet.

Hij wipte weer op de koffer van de taxi, net toen deze in beweging kwam en hij maakte de hele rit mee. Niemand nam bijzondere notitie van hem, want in een stad als Londen komt het meer voor, dat rechercheurs en detectives op deze manier iemand volgen.

Voor de Bank van Engeland hield de auto stil.

Maar al een tiental meters vóór de stoep was de heer met het petje er afgesprongen. Het was nu bijna helemaal donker. Allang was het reusachtige gebouw voor het publiek gesloten. Hij rende de brede treden van de trap op naar de geweldige deuren, om de ander voor te zijn. Zonder op iemand of iets te letten, stormde Dumbell op zijn beurt de trap op.

Halverwege kwam de heer met het petje hem tegemoet en een botsing was onvermijdelijk.

En het was een hele wonderlijke botsing. Want met grote kracht trof de vuist van de heer met het alpinopetje de wapenfabrikant juist op het maagkuiltje.

Dumbell liet iets als een snik horen, knakte bijna dubbel en zou van de trap geduikeld zijn, als de ander hem niet ondersteund had.

Met verschrikte stem zei hij tegen de chauffeur van de taxi, die net aanstal-

ten maakte om weg te rijden :

— Wat is er met uw passagier gebeurd, chauffeur. Hij schijnt flauw te vallen.

— Dat kan ik u niet zeggen, mijnheer, en om u de waarheid te zeggen, kan het mij niet schelen ook. Ik heb al veel tijd verloren en ik moet eten.

En daarna reed hij kalm weg.

De vreemdeling wierp een blik op het gezicht van de wapenfabrikant en bromde in zich zelf :

— Voor een kwartier heeft hij wel genoeg en dat zal, hoop ik, genoeg tijd zijn, om Raffles te waarschuwen. Ik mag een staart krijgen als ik dat had kunnen voorzien. Had ik hem maar kunnen beletten om te telefoneren. Maar gedane zaken nemen nu eenmaal geen keer en ik moet proberen, tot iedere prijs mijn verzuim weer goed te maken.

Er waren al enige nieuwsgierigen blijven stilstaan en de heer met het alpinopetje wendde zich op beleefde toon tot een hunner met de vraag :

— Weet u soms een apoteek in de buurt, mijnheer ? Deze heer is plotseling tegen mij aan gevallen, ik geloof dat hij niet in orde is en hij is ook knap zwaar, ik houd hem niet langer zo.

Onder het praten had hij een hand in zijn zak gestoken, waar hij ongemerkt een heel klein voorwerp uit te voorschijn haalde. Het was een eigenaardig gevormd spuitje van zilver, met 'n uiterst fijne punt, naaldscherp geslepen en niet groter dan een zaktandenstoker.

Terwijl hij hem zogenaamd ondersteunde, drukte hij de punt van dit kleine voorwerp niet verder dan een millimeter in de handpalm van Dumbell en trok toen het spuitje haastig terug, om het weer in zijn zak te laten verdwijnen.

Een paar hulpvaardige mannen kwamen toeschieten en men droeg de half bewusteloze patiënt naar een grote apoteek, vlakbij de St Pauluskerk, 5 minuten lopen van de Bank van Engeland.

De heer met het alpinopetje verklaarde de zaak in een paar woorden, waarbij hij het met de waarheid niet zo erg nauw nam en zorgvuldig de stoot op

het maagkuiltje verzwegen en verliet daarna de apoteek, met de wetenschap, dat het nog uren zou duren, alvorens Dumbell uit zijn bewusteloosheid zou zijn ontwaakt.

— En nu zullen wij ons eens aan de belangen van Raffles wijden, want ik ben bang, dat mijn trouwe vriend deze keer aan een groot gevaar is blootgesteld, mompelde hij, terwijl hij de apoteek verliet.

Hij scheurde een stukje papier uit een notitieboekje, schreef er vlug met potlood een paar woorden op in een volkomen onbegrijpelijke taal, deed het briefje in een enveloppe, schreef er met vaste hand op: « Aan de heer Dumbell » en liep toen snel terug naar de Bank van Engeland.

Hij klom de trap op en trok aan de ouderwetse koperen belknop, die naast de geweldige deur hing. Het duurde enige tijd voor er een ijzeren deurtje in het paneel van de grote deur openging. Er verscheen een beambte in uniform, die tamelijk bars vroeg:

— Wat wilt u, mijnheer? De Bank is op het ogenblik gesloten en voor het publiek niet te bezichtigen.

— Dat weet ik wel, vriend, antwoordde de ander glimlachend. Ik wil je alleen maar even vragen, dit briefje aan mijnheer Dumbell te geven, die op dit ogenblik bij de directeur is.

Hij gaf de portier het briefje, knikte hem toe en daalde de trap weer af. Hij ging echter niet ver, maar stelde zich op nauwelijks twintig meter afstand van de ingang van de Bank verdekt op in het portiek van een groot huis.

* * *

Het was net vijf minuten voor vijf, toen een grote auto met piepende remmen stopte voor de brede trappen van de Bank van Engeland.

Het portier werd van binnen geopend en Dumbell stapte uit. Hij wisselde op zachte toon een paar woorden met de chauffeur, die dadelijk wegreed. Dumbell wipte vlug de treden van de trap op en ging de grote hall van het gebouw binnen.

Daar stonden de portiers al klaar, de zware, ijzeren deuren te sluiten en te grendelen. Dumbell haalde snel een kaartje uit zijn portefeuille, gaf het aan een beambte die juist voorbijliep en zei, terwijl hij de man tersluiks een halve guinée in de hand stopte:

— Mijn kaartje onmiddellijk aan de directeur; ik word verwacht.

— Ik hoop dat u nog zult kunnen worden toegelaten, mijnheer, want mijnheer Holborn staat op het punt om te vertrekken.

Hij liet de bezoeker in een stijlvol ingerichte wachtkamer en verdween haastig met het kaartje. Een ogenblik later kwam hij terug met het verzoek, hem te willen volgen. Dumbell verliet de wachtkamer en volgde de beambte een van de brede trappen op en op zijn weg kwam hij al diverse bankbedienden tegen, die naar huis gingen.

Zijn gids bracht hem naar een luxeuze kamer, waar op dat ogenblik vier heren aanwezig waren.

De directeur, de heer Holborn, een man van ongeveer 55 jaar, met een markant uiterlijk, zat achter een groot schrijfbureau ongeveer in het midden van de kamer bij een van de drie grote ramen en naast hem zat zijn particuliere sekretaris, een nog jonge man, Keystone geheten.

Vlak bij hem stonden twee bejaarde heren, een commissaris van de Bank en de hoofdkassier, Brunt. Holborn stond even op van zijn stoel, toen de bezoeker werd binnengelaten en begroette hem met een korte buiging.

De sekretaris was haastig opgesprongen en schoof een stoel voor de machtige wapenfabrikant aan, op enige afstand van het schrijfbureau. Op het blad daarvan stond een grote bliken trommel, die daar eigenlijk niet scheen thuis te horen, want men had er ruimte voor moeten maken. Het was zo stil in het grote vertrek, dat men het tikken van de marmeren pendule op de schoorsteenmantel heel duidelijk kon horen.

Nadat de bezoeker had plaats genomen, begon de directeur:

— Mijnheer Dumbell, u zult wel begrepen hebben, dat de uitbetaling van een zo buitengewoon groot bedrag niet kan gebeuren alsof het een paar pond betrof. Ik zelf heb mij taarmee willen belasten en een paar getuigen zullen daarbij tegenwoordig zijn. Ik kan niet nalaten u er op te wijzen, dat het in ons land nog nooit is voorgekomen, dat aan particulieren op een enkele cheque een zo hoog bedrag werd uitbetaald. Ongeveer een half uur geleden ontving ik uw telefonisch verzoek, u vandaag nog het bedrag te willen uitbetalen en ik heb niet willen aarzelen, aan dat verzoek gevolg te geven. Wilt u zo goed zijn mij de cheque te tonen?

— Hier is hij, mijnheer Holborn, antwoordde Dumbell.

En na de cheque uit zijn portefeuille te hebben genomen, gaf hij hem aan de directeur.

De sekretaris kwam naar voren om het kostbare stuk aan te nemen en legde het voor de directeur neer. Deze nam de cheque op, bekeek hem met de grootste aandacht en vergeleek toen de handtekening zorgvuldig met die van Juen Kai, die in een register was genoteerd.

Hij wendde zich vervolgens glimlachend tot Dumbell en zei:

— Het is in orde, mijnheer Dumbell. Mag ik alleen nog van u weten, waarom u er zo op gesteld bent, de cheque vandaag nog uitbetaald te krijgen?

— De oplossing is simpel, mijnheer Holborn. Morgenochtend, heel vroeg, moeten wij een buitengewoon hoog bedrag betalen aan onze staalleveranciers, in verband met de aanmaak van het miljoen geweren voor de buitenlandse missie en de fabriek verzocht ditmaal in contanten te worden betaald.

Holborn opende met een gebaar de blikken trommel, stond op en zei:

— Hierin bevinden zich de 250.000 pond, mijnheer. Het geld is afgeteld in pakjes van 1000 pond ieder, in biljetten van honderd pond. Schikt u dat?

— Ik vind het uitstekend, mijnheer, antwoordde Dumbell glimlachend.

— Dan zullen wij nu in uw tegen-

woordigheid tot de telling overgaan. Mijnheer Brunt, mag ik u verzoeken?

— Maar dat is toch absoluut niet nodig. Gelooft u werkelijk, dat ik zo onbescheiden zou zijn, u hier uw tijd te laten verliezen met het tellen van die pakjes bankbiljetten? Als u zegt dat er in ieder van die vijftig stapeltjes vijftig bankbiljetten, ieder van honderd pond, zitten, dan is dat voor mij natuurlijk ruimschoots voldoende.

— Pardon, mijnheer Dumbell, hoe vlietend deze opmerking ook voor ons mag zijn, wij moeten ons aan het reglement houden. Mijnheer Brunt, wees dus zo goed, de pakjes bankbiljetten nauwkeurig na te tellen.

Brunt en Keystone droegen een kleine teltafel van glad gepolijst hout aan en zetten die neer tussen Dumbell en het grote schrijfbureau.

De blikken trommel werd op een hoek van de tafel neergezet en de hoofdkassier begon te tellen. Nu en dan gaf hij een pakje aan Dumbell, met het verzoek, na te kijken of het wel vijftig biljetten van honderd pond bevatte. Deze gaf dan telkens enigszins ongeduldig gehoor aan dit verzoek en het tellen ging verder. Toen er ongeveer honderd pakjes waren afgeteld, ging de telefoon op het bureau van de directeur.

De sekretaris nam naar gewoonte de hoorn op en luisterde. Maar met een verschrikte en verbaasde uitdrukking op zijn gezicht, gaf hij aanstonds de hoorn over aan Holborn en wisselde op zacht fluisterende toon enige woorden met hem.

Dumbell scheen een man met een fijn opmerkingsvermogen te zijn, want zijn aandacht werd onmiddellijk getrokken door de uitdrukking, die op het gezicht van de directeur van de Bank van Engeland verscheen.

De fabrikant draaide schijnbaar zijn hoofd om. Hij keek weer naar de teltafel en glimlachte.

Aan weerszijden van de deur stonden onbeweeglijk, twee reusachtige bedienden van de Bank in uniform, die blijkbaar even na Dumbell waren binnenge-

komen en die ongetwijfeld als taak hadden, de bezoeker uitgeleide te doen, zodra hij met het grote bedrag het bankgebouw zou verlaten.

De directeur sprak niet veel, maar wat hij zei en ook de schuwe blikken, die hij van tijd tot tijd op de fabrikant wierp schenen Dumbell sterk te interesseren.

De directeur legde de hoorn weer op de haak, waarbij zijn hand een beetje beefde. Hij liet een droog kuchje horen en zei toen tegen de hoofdkassier :

— Een ogenblikje, Mr Brunt. Houd eens even op met tellen en leg de bankbiljetten nog maar even in de trommel. Wij hebben absoluut geen haast.

Brunt keek de directeur verbluft aan, maar iets op diens gezicht scheen hem te waarschuwen, want hij begon met grote haast en alsof het waardeloze voddens waren, de kostbare pakjes bankbiljetten weer in de trommel te stoppen, die hij daarna sloot.

Dumbell was opgestaan en vroeg, op tamelijk koude toon :

— Zou ik mogen weten wat dit te betekenen heeft, mijnheer Holborn ?

— U moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Dumbell, begon de directeur enigszins nerveus, dat ik tot deze maatregel moest overgaan.

— Welke maatregel meent u, mijnheer ? vroeg Dumbell koud.

— Wel, dat ik de uitbetaling van het geld tijdelijk laat staken. Ik ontving zoëven een telefonische boodschap, die heel vreemd klonk. Weet u met wie ik sprak ?

— Ik heb geen idee, mijnheer Holborn, en om u de waarheid te zeggen, zie ik ook niet goed in, waarom ik er belang in moet stellen, antwoordde de fabrikant, enigszins knorrig.

— Ik sprak met mijnheer Dumbell,

van de firma Dumbell & Harper.

— Ik moet dit zeker als een grap beschouwen. Wie is de laffe grappenmaker, die op deze manier beslag legt op onze kostbare tijd ?

— De zaak is, dat ik nu echt niet zeker meer weet, of wij wel met een grappenmaker te doen hebben, mijnheer, antwoordde Holborn. U moet weten dat ik de stem van mijnheer Dumbell heel goed ken en ik hoorde haar net in de telefoon.

— Dat is prachtig. En mijn eigen stem ? Hoe klinkt die u dan wel in de oren ? Klinkt zij soms anders dan die van Dumbell ?

— Het spijt mij werkelijk, dat ik u zal moeten verzoeken, hier enige tijd te wachten.

— Waarop ?

— Op de komst van mijnheer Dumbell.

— Maar dat is toch te gek om los te lopen, barstte de fabrikant uit. Iets dergelijks is mij nog nooit overkomen. Dumbell staat hier voor u ; hoe kan het mogelijk zijn, dat hij u net getelefoneerd heeft ?

— Dat weet ik niet, mijnheer, en omdat ik het niet weet, verzoek ik u te wachten, tot de man, die mij opgebeld heeft, hier kan zijn.

— En als u zich vergist ? vroeg de fabrikant op dreigende toon.

— Dan zal ik u persoonlijk mijn verontschuldigheden aanbieden, maar niettemin met de overtuiging, dat ik volgens mijn plicht heb gehandeld, antwoordde Holborn op vaste toon.

Dumbell maakte een gebaar van berusting, ging weer zitten, sloeg het ene been over het andere en zei :

— Dan blijft mij natuurlijk niets anders over dan te wachten.

HOOFDSTUK VI.

DE WAARSCHUWING

De direkteur, zijn sekretaris, de president-commissaris van de Bank en de hoofdkassier hadden zich in een hoek van het vertrek teruggetrokken en spraken daar op fluisterende toon met elkaar, nu en dan een verstolen blik werpend op de fabrikant, die nog altijd onbeweeglijk en blijkbaar razend op zijn stoel zat.

De direkteur had al opdracht gegeven aan Keystone en deze had het vertrek verlaten, met geen ander doel dan om Scotland Yard te telefoneren.

Maar hoe ongemerkt dit alles ook was gebeurd, Dumbell had het opgemerkt en hetzelfde raadselachtige glimlachje verscheen om zijn lippen. De minuten kropen traag voorbij. De trommel met het bankpapier was door de direkteur weggesloten in een kleine, maar blijkbaar sterke brandkast, halverwege in de muur gemetseld en de bezoeker had deze ceremonie met een kwaadaardig gemompel gadeslagen.

Wat de reusachtige bewakers betreft, zij stonden nog altijd als standbeelden aan weerszijden van de deur. Een half uur na de komst van de fabrikant werd Holborn uit het vertrek geroepen. Hij bleef tamelijk lang weg en de overigen begrepen wel, dat hij op dat ogenblik sprak met enige mannen van Scotland

Yard.

Toen hij weer binnenkwam, was zijn gezicht doodsbleek en zijn grijze ogen schitterden achter zijn brilleglazen. Hij trad op Dumbell toe en zei :

— Ik kan niet voor mij houden, mijnheer, dat ik mij verbaas over uw kalmte.

— Mag ik weten, waarom ik niet kalm zou zijn ? vroeg Dumbell rustig.

— Ik zou u adviseren, die sarcastische toon te laten varen, mijnheer. Ik geloof, dat uw positie heel gevaarlijk begint te worden. U zult toch zeker niet ontkennen, dat u weet wat er op de fabriek is gebeurd, in uw eigen kantoor ?

— Ik weet van niets, antwoordde de bezoeker.

— Wat ? Het is u dus onbekend, dat er, een half uur nadat u vertrokken was, een man is verschenen, die inderdaad Dumbell was en die aan uw compagnon mededeelde, dat men hem had opgelicht en gevangen gezet en dat een bedrieger daarna zijn plaats had ingenomen om de cheque in ontvangst te nemen ?

— Wilt u mij eens vertellen, mijnheer, hoe ik dat zou kunnen weten, als ik een half uur van tevoren vertrokken ben en regelrecht hier naar toe gekomen ? vroeg de fabrikant, terwijl hij de direkteur strak aankeek.

— Het is zo, als u werkelijk Dumbell

bent, dan zou uw plaatsvervanger...

Hij greep zich naar het hoofd en mompelde half voor zich heen op wanhopige toon :

— Ik vrees, dat ik gek word. Maar hoe het ook zij, ik kan u nu onmogelijk laten gaan, dat zult u wel begrijpen. Als straks uw dubbelganger komt, dan zal hij u wel ontmaskeren.

— Ik ben er erg benieuwd naar, dat is alles, wat ik kan zeggen, antwoordde Dumbell koeltjes.

Het was nu ruim een uur geleden, sinds de bezoeker was binnengetroden. Het was duidelijk aan de bankbedienden te zien, de direkteur incluis, dat hun nervositeit iedere minuut toenam. Het was al kwart over zes, toen er op de deur werd geklopt en een bediende binnentastte met een briefje in de hand.

— Voor mijnheer Dumbell, zei hij.

De man was blijkbaar nog volstrekt niet op de hoogte van alles wat hier was gebeurd en dat was ook geen wonder, want hij was een van de wakers van de nachtploeg, die om zes uur verscheen.

Hij scheen echter de heer Dumbell goed te kennen, want hij liep zonder aarzelen op hem toe.

Dumbell was opgesprongen en stak de hand naar het briefje uit.

Maar dadelijk kwam de direkteur tussenbeide en zei tegen de beampte :

— Geef mij dat briefje, Green.

Verbluft, maar dadelijk gehoorzaamend, gaf de man het briefje aan Holborn en verliet het vertrek, na een vragende blik met de twee standbeelden aan de deur te hebben gewisseld.

De direkteur stond reeds op het punt, het briefje te openen, toen de fabrikant hem woedend toebeet :

— U zult de brutaliteit toch zeker niet zo ver drijven, mijnheer, aan mij gericht brieven te openen ?

— U bent onder verdenking, mijnheer en ik heb het recht, inzage te nemen van de brieven, die aan u gericht worden.

— Bent u van de politie ? riep de fabrikant razend uit.

— Dat niet, maar toch heb ik het

recht, te zien wat men u nu schrijft.

— De gevolgen zijn voor uw rekening, zei Dumbell en op zo 'n dreigende toon, dat Holborn een ogenblik scheen te aarzelen.

Holborn wierp een blik op de enveloppe, draaide het briefje in zijn vingers rond en vroeg toen plotseling :

— Hoe weet de schrijver, dat u hier bent ?

Holborn scheen nog iets te willen zeggen maar, met 'n plotselinge ruk scheurde hij de enveloppe open, haalde er het briefje uit en las. Of, beter gezegd, hij trachtte dit te doen. Met een gefronst voorhoofd en de tanden in de lippen gebeten, liet hij het briefje zakken. Toen keek hij de fabrikant met een duistere blik aan en vroeg :

— Wat is dit voor een taal ?

— Als u het mij laat zien, dan zal ik het u misschien kunnen zeggen, antwoordde Dumbell scherp.

— Dit is natuurlijk een code taal en dat pleit ook al tegen u. Lees het mij voor, ik bedoel, zeg mij de ware betekenis van deze vreemde woorden en probeer mij niet te misleiden !

Dumbell had het briefje vlug doorgelezen en begon nu het volgende voor te lezen :

« Lieve Joe. Mag ik je nog eens herinneren aan onze afspraak, om de avond gezellig door te brengen ? Hoe lang is het al geleden dat ik je voor het laatst gezien heb ? Ik verlang vreselijk naar je. Kom gauw en breng wat pralines voor me mee, als een lieve jongen. Met een karrevracht kussen, je eigen vriendinnetje, Josephine ».

Dumbell liet het briefje zakken, keek de direkteur glimlachend aan en zei toen :

— Nu kent u mijn intiemste geheimen en ik hoop, dat u er geen misbruik van zult maken. Vertel het vooral niet aan mijn vrouw ; zij is een beetje jaloers uitgevallen en misschien zou dit onschuldige briefje haar achterdocht wekken.

— Een onschuldig briefje !... Wat

u maar onschuldig noemt, zei Holborn op scherpe toon.

Men ging weer zitten en de klok tikte traag verder.

Het werd half zeven, kwart voor zeven, zeven uur...

En hoe later het werd, hoe driftiger de direkteur op en neer begon te lopen, hoe bleker hij werd, hoe onzekerder de blikken werden, die hij op Dumbell wierp.

Deze scheen intussen zijn gezelschap totaal vergeten te hebben. Hij had een nummer van «Punch» uit de binnenzak van zijn overjas gehaald en was dat met de grootste aandacht aan het lezen.

Nu en dan kwam er een hoofd om de deur, dat snel weer werd teruggetrokken; het hoofd van een man met een platte pet op en een soort cape om, kortom, het hoofd van een politie-inspekteur.

Maar eindelijk scheen ook het lezen van «Punch» de bezoeker te vervelen. Hij wierp het blad op tafel, gaapte achter zijn hand en riep plotseling woedend uit:

— Nu is het toch zeker wel genoeg mijnheer, en u zult zo goed zijn mij te laten vertrekken, anders zal ik u toestemming moeten vragen, dadelijk een telegram naar de Minister van Binnenlandse Zaken en naar het departement van Justitie te laten sturen. U vergist zich, als u denkt, dat ik het hierbij zal laten en dat ik mij deze vrijheidsberoving zal laten welgevallen. U zult nu zelf wel tot de overtuiging gekomen zijn, dat een of andere dwaas u voor de gek heeft gehouden en als u nu nog niet gelooft, dan zult u het ook wel nooit geloven. Maar ik wil niet het slachtoffer van uw waanzinnige idee zijn. Kort en goed, laat u mij nu vertrekken, met of zonder geld?

De direkteur aarzelde nog even, maar hij begreep wel, dat hij het niet zou kunnen verantwoorden, de bezoeker nog langer gevangen te houden. Hij wist dat een invloedrijke partij

in het Lagerhuis tegen hem was en het zou heel onverstandig zijn, die tegenstanders een wapen in de handen te geven.

— Een ogenblikje nog, begon hij haperend. Ik wil het oordeel van mijnheer James Sullivan, inroepen, een van de beste detektives van Scotland Yard, die net is aangekomen.

— Doe wat u wilt, antwoordde Dumbell, schouderophalend.

De direkteur verliet even het vertrek en keerde een ogenblik later terug met een middelmatig groot, krachtig gebouwd man, met doordringende, donkere ogen en glanzend zwart haar: James Sullivan.

Holborn was zacht pratend met hem binnengekomen en vervolgde nu hardop:

— Ik roep dus uw oordeel in, mijnheer Sullivan en vraag uw raad in deze voor mij zo moeilijke zaak. Mijnheer Dumbell schijnt mijn positie niet te kunnen begrijpen, of hij wil haar niet begrijpen. Hij kan, schijnbaar niet inzien, dat ik, hoe ongaarne dan ook, alleen mijn plicht doe en niets anders. Hij wil nu vertrekken en ik zelf moet bekennen dat de man, die mij opgebeld heeft, al minstens twee uur geleden hier had moeten zijn. Geeft u mij advies.

Sullivan had de fabrikant gedurende enige ogenblikken zwijgend en met grote aandacht opgenomen en zei nu:

— U zult wel begrijpen, mijnheer, dat ik niet in dezelfde positie verkeer als mijnheer Holborn. Hier is mijn aanstelling. Wanneer ik verdenking tegen iemand koester, dan ben ik volkomen gerechtigd, om mij te overtuigen, of die verdenking gerechtvaardigd is. Nu verdenkt men er u van, dat u de plaats hebt ingenomen van mijnheer Dumbell. In heel Londen bestaat er maar een persoon, die in staat is de rol van een ander persoon zo bedrieglijk te vervullen, dat zelfs zijn naaste verwanten het bedrog niet bemerken. Die man heet John Raffles. En u kunt bewijzen, dat u niet John Raffles, maar inderdaad Dumbell bent, door mij toe te staan, uw schedel nauwkeurig te onderzoeken en te con-

stateren of dat haar uw eigen haar is.

Hij stapte op Dumbell toe, schijnbaar vast besloten om de daad bij het woord te voegen.

Het volgende gebeurde razendsnel.

Dumbell was al opgestaan en was ongemerkt de deur zo dicht mogelijk genaderd. Toen Sullivan vlak bij hem was, haalde hij plotseling de linkervuist uit en trof de detektive met zoveel geweld tegen de kaak, dat deze als een blok omviel.

Met twee passen was hij bij de deur, de rechtersvuist trof een van de bewakers in de maag, de linker bonsde met geweld tegen de kin van de ander. Beide bewakers rolden om, de weg was vrij.

Het volgende ogenblik was Dumbell verdwenen.

Daar binnen schreeuwde iedereen door elkaar en renden hem achterna; zij vonden de deur gesloten, de sleutel stak aan

de andere kant op het slot. Langs een omweg, luid schreeuwend en bevelen uitroepend, bereikten de achtervolgers de hall. De portier sloot net de deur en naast hem stond een politieagent.

Holborn rende hijgend op hem toe, greep hem in de borst en schreeuwde:

— Wie heb je daar uitgelaten, man?

— Wel, mijnheer Sullivan, antwoordde de man verbluft en verschrikt.

— Hoe wist je, dat hij het was? vroeg de direkteur, trillend van woede.

— Hij liet mij zijn aanstelling zien, mijnheer. Ik wist niet beter of het was de detektive van Scotland Yard.

— En ik zeg u, dat het John Raffles was! riep een stem boven aan de trap, die van James Sullivan, die de anderen achterna was gehold. Hij heeft mij, terwijl hij mij neersloeg, mijn penning ont-rukt, waarop mijn naam gegraveerd staat.

HOOFDSTUK VII.

LOOD OM OUD IJZER

Raffles, want de lezers zullen wel begrepen hebben, dat de zogenaamde Dumbell niemand anders was geweest dan de bekende Gentleman-Inbreker, rende met verbazende snelheid de trap af, zodra hij door de portier uit het bankgebouw was gelaten en was bijna onmiddellijk opgenomen in het straatverkeer.

Charles Brand, zijn trouwe vriend, die in de portiek de wacht had gehouden en de deur van het bankgebouw geen seconde uit het oog had verloren, voegde zich met een paar sprongen bij hem en zonder zich al te veel te haasten, liepen de beide vrienden zwijgend de eerste de beste zijstraat in.

Zij liepen die uit en wenkten een taxi, die net voorbijreed.

— Naar Holbornviaduct, riep Raffles de chauffeur toe.

De man knikte, het portier klapte dicht en Raffles liet zich met een zucht achterover vallen.

— Wat een werk voor niets, zei hij toen hoofdschuddend. Dat zal een les voor mij zijn, om voortaan mijn berekeningen wat nauwkeuriger te maken.

Alles zou op rolletjes zijn gelopen, als ik er voor gezorgd had, die Dumbell zodanig gevangen te zetten, dat hij niet kon ontvluchten. De hemel weet hoe hij er in geslaagd is, uit de kelder te ontsnappen, waar wij hem hadden opgesloten, maar dat is nu minder belangrijk. De hoofdzaak is, dat hij op een heel ongelegen tijdstip weer is verschenen.

— Hebben ze je mijn briefje met de waarschuwing wel gegeven? vroeg nu Brand.

— Mijnheer Holborn had het brutaalweg opengemaakt. Maar hij begreep natuurlijk niets van de code en toen heb ik het op mijn manier voor hem vertaald.

Hierna vertelde Brand zijn avontuur op de echte Dumbell.

— En zullen ze in de apoteek niet ontdekken wie hij is? vroeg Raffles.

— Dat is onmogelijk, want wij hebben hem toch zijn portefeuille, zijn zegelring, zijn zak-agenda en alle andere dingen afgenomen, waaruit zijn identiteit zou kunnen blijken, toen wij hem vanochtend opvingen en ontvoerden, zodat jij zijn plaats zou kunnen innemen.

— Maar dat is prachtig, riep Raffles opgewonden uit. Dan is ook nog niet alles verloren.

— Niet ? Ze hebben je toch de cheque niet uitbetaald ?

— Dat niet.

— Dat begreep ik ook wel, want ik heb Sullivan het bankgebouw zien binnengaan, met drie of vier van zijn mannen.

— Maar je vergeet, dat er in de brandkast van de fabriek ook nog 250.000 pond liggen, antwoordde Raffles kalm. Er zijn twee sleutels van ; ik heb de ene en ik hoop dat jij kans hebt gezien, zoals ik je gevraagd had, de sleutel van Harper buit te maken.

— Hier is hij, met de sleutelbos er bij, antwoordde Brand en hij liet Raffles de sleutelbos zien met nog een eind van de stalen ketting er aan.

— Dat heb je heel knap gedaan. Ik moet zeggen, dat ik je zelf niet herkend heb onder de twaalf journalisten, die bij de ondertekening van de cheque aanwezig wilden zijn.

— Dat doet mij plezier, riep Brand uit. Ik heb van het ogenblik, dat ik met mijn zogenaamde collega's de fabriek verliet, het kantoor geen ogenblik uit het oog verloren en ik heb dus tot mijn grote schrik ook de echte Dumbell zien terugkomen. Natuurlijk heb ik toen dadelijk mijn maatregelen genomen, maar ik kon helaas niet beletten, dat hij Holborn opbelde. Hij liep plotseling een sigarenwinkel binnen en was al bij het toestel, voor ik iets had kunnen doen.

— Ik weet zeker, dat je gedaan hebt wat je kon, Charles, zei Raffles, terwijl hij de jongeman op de schouder klopte.

En nu vertelde hij zijn vriend in bijzonderheden alles wat er gebeurd was van het ogenblik af, dat hij de kamer van de direkteur van de Bank was binnengestapt.

Brand had aandachtig geluisterd en riep nu, terwijl hij stevig de hand van de Gentleman-Inbreker drukte :

— Het is een groot geluk, dat je de penning van Sullivan hebt kunnen bemachtigen, anders hadt je het gebouw

onmogelijk kunnen verlaten.

— Wel, Charles, de rest is heel eenvoudig. Wij hebben de twee enige sleutels, die er van de fabrieksbrandkast zijn ; wij hebben niets anders te doen dan de deur open te maken en het goud er uit te halen.

— Maar Edward, hoe heb ik het nu met je ? riep Brand verwonderd uit. Het kantoorgebouw zal toch krioelen van politieagenten.

— Wij moeten met een krijgslist te werk gaan, anders kunnen wij de zaak direkt wel opgeven. Hoe lang denk je dat Dumbell bewusteloos zal blijven ? Waar heb je hem de injectie gegeven ?

— In de handpalm.

— Het spuitje helemaal leeg gemaakt ?

— Zo goed als.

— Dan is hij er minstens tot morgenochtend vier uur mooi mee, antwoordde Raffles opgewekt. Bankbiljetten zouden zeker gemakkelijker geweest zijn, maar ook het goud is niet te versmaden.

— Maar Edward, tegen de huidige koers, moet die hoeveelheid van 250.000 pond sterling aan gouden Yen minstens 600 kilo wegen, riep Brand verschrikt uit. Je denkt er toch zeker niet aan om die vracht op je nek mee te slepen ?

— Ik ben geen Hercules, Charles, maar ik ken een man, die op zijn minst de helft van die vracht met het grootste gemak van de wereld op zijn rug zal wegdragen.

— Henderson ? riep Brand verrast uit.

— Juist, onze beste cheffeur. Hij zal er een feestje van maken, daar ben ik zeker van. En van de rest, van wat hij niet kan torsen, kunnen wij beiden nog heel wat meedragen.

* * *

Het was ongeveer twee uur in de nacht, toen een kleine politieauto stopte voor het hek van de wapenfabriek.

Aan de andere kant daarvan liep een agent met de handen op de rug heen en weer. Een eind verder stond een tweede politieauto, veel groter dan de eerste, een zogenaamde patrouillewagen, met gedoofde lichten te wachten. In het kan-

toor brandde hier en daar licht.

De kleine auto werd bestuurd door 'n stevig gebouwde agent en achter hem zat een inspekteur, die een gevangene stevig vasthield bij de ketting, waarmee zijn polsen geboeid waren.

De gevangene droeg een lichtgrijze overjas en op zijn hoofd stond een alpinomutsje. De agent achter het hek staakte dadelijk zijn wandeling, keek door de tralies en vroeg :

— Wie daar ?

— Inspekteur Colly, van deze wijk. Is mijnheer Harper hier nog ?

— Ja, en die zal voorlopig wel niet weggaan. Hij slaapt een beetje in een gemakkelijke stoel. Hij is als de dood voor de brandkast, mijnheer.

— Dat is heel begrijpelijk. Doe het hek maar open, ik heb een gevangene.

Het hek ging knarsend open en de inspekteur wendde zich tot de chauffeur van de auto die hem gebracht had en zei :

— Wacht hier maar, Waterman, ik ben zo terug. Of, nog beter, ga mee naar binnen en laat de auto hier maar staan. Je zult moeten getuigen, denk ik.

De chauffeur parkeerde de kleine auto dicht bij het hek en wilde de inspekteur volgen, toen deze zich weer tot hem wendde en zei :

— Ga even naar de patrouillewagen en vraag de chauffeur of hij wat benzine over heeft.

Hij voegde er nog een paar woorden aan toe, die voor de op wacht staande agent onverstaaenbaar waren, de chauffeur liep weg en kwam even later terug met een bus benzine, die hij in zijn eigen tank leeggoot.

— Het is in orde, mijnheer, zei hij toen.

De inspekteur met zijn arrestant, die somber voor zich uitkeek, liep naar het kantoorgebouw, gevolgd door de chauffeur.

Ook de deur van het gebouw werd door een agent bewaakt, die echter onmiddellijk plaats maakte en salueerde, toen hij de inspekteur in uniform met de geboeide arrestant zag aankomen.

Het drietal ging naar binnen. In de hall was niemand te zien, maar uit de halfgeopende deur van de kamer van Dumbell drong licht naar buiten.

De inspekteur stapte met zijn arrestant binnen, terwijl de chauffeur achter bleef.

De luxueus gemeubileerde werkkamer was helder verlicht en bij het licht van de lampen zag de inspekteur, dat er in het vertrek op dat ogenblik een viertal mensen waren. Een daarvan was Harper, die languit in een gemakkelijke stoel lag en blijkbaar tegen de slaap worstelde. Verder waren er twee agenten en tenslotte een inspekteur, die langzaam heen en weer liep en nieuwsgierig naar de binnentredenden keek.

— Wat hebben we daar ? mompelde hij verwonderd. Wie is die man, collega ?

— Is mijnheer Harper hier ? was de wedervraag.

— Daar zit hij.

Harper was door de stemmen uit zijn halve dommel gewekt, richtte zich op en staarde de binnekomenden aan. De inspekteur, die zijn arrestant nog altijd stevig vasthield, liep met deze op Harper toe en zei :

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar ik kom om enige informaties.

Hij had zijn hand in de zak gestoken en haalde er een sleutelbos uit, waar een eind ketting aan hing. Hij hield Harper het voorwerp voor en vroeg :

— Kent u ook deze sleutelbos mischien ?

Harper slaakte een kreet van vreugde en stak dadelijk de hand naar de sleutelbos uit.

— Zou ik hem niet kennen ? riep hij. Het is mijn sleutelbos, die mij vanmiddag ontstolen is.

Hij had de gevangene het alpinomutsje van zijn hoofd gerukt en Harper staarde de gevangene aandachtig aan. Maar na enige ogenblikken haalde hij de schouders op en zei :

— Ik geloof mij dat gezicht wel te kunnen herinneren en ik weet toch best niet, waar ik het eerder kan heb-

ben gezien.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Harper, maar dan bent u kort van memorie, antwoordde de inspekteur schouderophalend. Deze man was bij de journalisten, die vanmiddag bij de ondertekening van de cheque aanwezig waren. Ik hoef u zeker niet te zeggen, dat hij nooit van zijn leven journalist is geweest.

— Ja, nu herken ik hem, riep Harper woedend. Die schurk! Hij is het dus geweest, die mijn sleutelbos gestolen heeft. Op welke manier hebt u hem te pakken kunnen krijgen, inspekteur?

— Heel eenvoudig, mijnheer, hij was zo brutaal, op Scotland Yard te komen informeren hoe de zaak stond met Dumbell en daar had men toen net bericht gekregen, dat een van de reporters een valse rol had gespeeld en zich bij de anderen had ingedrongen. Men hield hem vast en bij de fouillering werd deze sleutelbos op hem gevonden. Ik ben onmiddellijk hierheen gegaan om hem met u te confronteren. Ik denk wel, dat dit een hele opluchting voor u zal zijn?

— Dat kunt u zich voorstellen, inspekteur, antwoordde Harper opgewonden.

— Is er voortdurend politiebewaking in huis geweest?

— Voortdurend, vanaf het ogenblik, dat ik om assistentie belde.

— Hoeveel man zijn hier nu?

— Tien in het geheel drie in dit vertrek, een bij de deur, een bij het hek en de rest over het terrein.

— Uitstekend. Dan blijft mij nu niets anders over dan met mijn arrestant weer te verdwijnen en u te vragen u ter beschikking van Scotland Yard te houden, mijnheer Harper. Maar eerst zou ik er prijs op stellen, als u zo goed zou willen zijn, de brandkast met de sleutel te willen openen.

— Waarom? vroeg Harper verwonderd. Ik verzeker u dat het werkelijk de sleutel van de brandkast is.

— Ik twijfel er niet aan, maar ik zou mij willen overtuigen, dat het goud nog in de kast ligt.

— Maar dat moet wel! De kast is

niet open geweest na het ogenblik waarop Dumbell ze sloot.

— Dat kunt u niet weten, mijnheer Harper, u zegt zelf dat u het fabrieksgebouw verlaten hebt, om op tien minuten afstand te gaan telefoneren om assistentie.

Zonder een woord te zeggen liep Harper met vlugge passen naar de kast, verzette het cijferslot, stak er de sleutel in en trok, niet zonder moeite, de zware deur naar zich toe.

— U hadt mij werkelijk ongerust gemaakt, zei hij met 'n zucht van verlichting. Het goud ligt er nog tot de laatste zak.

— Maar dat zal niet lang meer duren, mijnheer, riep de inspekteur uit.

Een korte ruk aan de ketting, de gevangene was vrij. Hij stak een hand in iedere zak van zijn overjas en iedere hand verscheen weer met een zware revolver, die de twee politieagenten in bedwang hielden.

De inspekteur, die in het vertrek aanwezig was geweest, gaf een schreeuw van woede en wilde zich op zijn zogenaamde collega storten, maar een goed gemikte vuistslag deed hem tegen de vloer slaan.

Wat Harper betreft, hij was letterlijk verstijfd van ontzetting en staarde de beide brutale indringers klappertandend aan.

Op hetzelfde ogenblik stapte de reusachtige chauffeur binnen.

Het was James Henderson.

— Die twee agenten, James, beval de zogenaamde inspekteur, die niemand anders was dan John Raffles. Haast je wat, er is geen tijd te verliezen.

En terwijl Charles Brand, die zo voortreffelijk zijn rol van gevangene had gespeeld, de twee doodsbleke agenten met zijn revolvers in bedwang hield, zette de reus hen vlug met de ruggen tegen elkaar en bond hen zo vast met een stevig touw en met een snelheid, die er op wees, dat hij dit werkje méér had gedaan.

De agenten waren zeker niet van de zwaksten, maar zij waren als baby's in

de geweldige handen van de reus. In een ommezen waren zij gekneveld en geboeid, zodat zij onmogelijk konden roepen.

En juist toen de inspekteur weer tekenen van leven begon te vertonen, onderging hij hetzelfde lot.

Om Harper hoefde men zich nauwelijks zorgen te maken : hij was volkomen versuft.

Inmiddels had Brand een stevige wihouten kist, die op de binnenplaats stond en bestemd was voor het vervoer van handgranaten, voor de open brandkast getrokken en begon nu met weergaloze snelheid de zakken met goud daarin te stapelen, tot de kist tot de rand gevuld was.

Hij deed de deksel dicht, wees Henderson op de kist en zei toen zacht :

— Is het soms te zwaar, James ?

De reus kwam naderbij, greep de kist bij de sterke hengsels van dik touw, tilde ze van de vloer en zei :

— Het zal wel gaan, mijnheer Brand.

Brand had een splinternieuwe tas in het oog gekregen, opende ze, gooide de fijne toiletartikelen er uit, die er in zaten en begon ook deze met zakken te vullen, totdat hij ze nauwelijks kon dicht krijgen.

Er waren nu nog een paar zakken in de brandkast achtergebleven.

Raffles, die Harper in het oog had gehouden, beval op korte toon :

— Genoeg ! Op stap, vrienden ! Maar eerst moeten wij ook dit heerschap voortijdig schreeuwen beletten.

Hij stopte eigenhandig de sidderende fabrikant zijn zakdoek in de mond en bond hem de armen op de rug, waarna hij het overschietende stuk van het touw aan de knop van de brandkastdeur bevestigde.

Henderson nam de geweldig zware kist op zijn schouders, Charles Brand werd tijdelijk weer arrestant en Raffles nam de tas op, die op dat oogenblik niet veel minder dan 70 kilo moest wegen.

Snel liepen zij door de hall en Raffles opende voor Henderson, die zijn handen wel nodig had, de huisdeur.

De agent stond nog altijd op de stoep. Hij keek wel enigszins verwonderd naar de houten kist, die blijkbaar erg zwaar was, maar Raffles zei gewoon :

— Bewijsmateriaal !

En de kleine stoet ging verder.

De agent bij het hek opende niets vermoedend en Henderson liet de kist, die meer dan 400 kilo woog, van zijn schouder in de auto glijden.

Zegevierend klonk de claxon van de kleine auto, die met de geweldige buit razendsnel in de duisternis verdween.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Schatten uit het Verleden

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt MacDonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS** fl. 35,40, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266